

SUPERBET

Vezi ce pariem pe SUPERSOCIAL!

Peste 400.000 de jucători te așteaptă!

18+

Licența ONJN: L1160659W000328
Licența ONJN: RO3229L001332
Decizia nr. 484/25.03.2021

Despre răbdare

de Andrei Mocuța

Pentru suporterii de fotbal, în general, și pentru cei ai Borussia Dortmund, în particular, 2020 a fost un an al răbdării. Pentru fanii care nu s-au mai putut ține departe de stadioane, și 2021 a fost un an al răbdării, până la un punct. A fost și pentru fanclubul nostru o perioadă de răbdare ce părea la un moment dat că nu se mai sfârșește. Ceea ce n-ar reprezenta tocmai un capăt de lume. Suporterul galben-negru e învățat cel mai bine, dintre toți, să aștepte. Nu trofee ne-au adunat pe toți în ultimii 09 ani, weekend de weekend, în București, Timișoara, Deva, Sibiu, Cluj-Napoca, Brașov să vedem meciurile echipei. Nu am organizat nici Adunarea Anuală a fanilor BVB din România cu ocazia vreunei finale Champions League. Ba mai mult de atât, ne-am bucurat de curând că ne putem întâlni la un amărât de meci cu Mönchengladbach, după doi ani de pauză forțată de pandemie. Ne-am întâlnit în sfârșit la Deva și bucuria ar fi fost aceeași

indiferent de adversar, putea fi la fel de bine un meci împotriva lui Augsburg sau Arminiei Bielefeld. Ne-a lipsit mult să vedem împreună un meci al Borussia și acest lucru l-am resimțit fiecare dintre noi în parte, însă acel weekend ne-a redat tuturor speranța că indiferent de factorii externi, povestea nu se termină aici. A fost Adunarea Anuală, data viitoare va fi o deplasare la Dortmund să revedem pe viu echipa, cu puțin noroc poate chiar la primăvară. În Germania, pas cu pas, stadioanele devin din nou pline, frica și nesiguranța par să nu mai domine fenomenul sportiv și cel mai probabil vom reveni ușor-ușor acolo unde am rămas, încremeniți în timp, la începutul anului 2020. Nu pot încheia fără să mă refer puțin la Cupa Germaniei pe care echipa a cucerit-o după o pauză de 4 ani. Încă un test de răbdare. O competiție pe parcursul căreia trebuie direct sau

indirect să treci de Bayern este una mai dificilă decât multe campionate din alte țări, poate. Mai mult decât atât, avem în actualul sezon șansa să ne apărăm Cupa, întrucât în clipa în care scriu aceste rânduri, Bayern nu mai face (din nou) parte din competiție. Nu pot să nu mă gândesc, în cazul fericit al câștigării acestui trofeu doi ani la rând, dacă nivelul de așteptare al suporterului BVB va rămâne același sau exigențele lui vor crește. Trofee se tează noi așteptări, noi ce ne dorim cu adevărat? Putem fi mulțumiți la nesfârșit cu bucuriile mărunte?

- 3** **EDITORIAL** Despre răbdare
- 5 - 7** **POVESTE** Eroi și antieroi
- 8 - 9** **INTERVIU** „Pe BVB și Liverpool le leagă loialitatea și pasiunea, faptul că YNWA nu e doar un cântec”
- 10 - 13** **BDR SPECIAL** Maratonul revenirii: prima Adunare Anuală după pauza forțată
- 14 - 15** **BDR SPECIAL** BDR Deva, o poveste despre pasiune și încăpățânare
- 16 - 17** **INTERVIU** Omul care a jucat contra Borussiaei în '97: „Aveai impresia că fanii vin peste tine în teren”
- 19 - 22** **BVB SPECIAL** Potop după Klopp
- 23 - 25** **INTERVIU** Drumul fotbalului feminin trece și prin Dortmund
- 26 - 27** **POVESTE** Stefan Reuter, eroul discret al Borussiaei Dortmund
- 28 - 31** **BVB SPECIAL** Borussia între mit și realitate
- 32 - 33** **INTERVIU** BVB Norvegia: „Haaland a dublat numărul fanilor noștri”
- 34 - 36** **BDR SPECIAL** Living next door to Francis
- 38** **EPILOG** Revenirea fotbalului
-

Echipa ZERO NOUĂ

AUTORI: Andrei Mocuța, Vlad Pîrvu, Gabi Ionică, Marius Constantin, Andrei Zbîrnea, Dragoș Lăzărescu, Nicoleta Coșoreanu, Christian Clemens

REDACTOR-ŞEF: Nicoleta Coșoreanu

DIRECTORI EDITORIALI: Dragoș Lăzărescu, Vlad Pîrvu, Nicoleta Coșoreanu

ART DIRECTOR: Florina Paraschiv

MULȚUMIRI SPECIALE: Carsten Cramer, Sebastian Schneider, Marcel Răducanu, SuperBet, cât și membrilor fan clubului BDR, fără de care acest număr nu ar fi existat.

Mulțumim, de asemenea, tuturor prietenilor care ne-au susținut de-a lungul acestor ani în dezvoltarea comunității noastre: Distrikt 42, Halftime Pub, Liverpool FC Romania, Cristi Petre, Ion Alexandru și Eurosport, Liviu Drăghici și Sport Total FM, Andrei Năstase și Lead.ro, Claudiu Râpan și Răzvan Luțac (Gazeta Sporturilor), George Dobre și Adi Dobre (Digi Sport), Emil Grădinescu (Telekom Sport).

Un gând cald merge în amintirea prietenului Mihai Dolinschi, care a părăsit această lume mult prea devreme. Mulțumim pentru tot, Mihai!

Contact

email: contact@bvb09.ro

site: www.bvb09.ro

rețele sociale: @bvb09ro (Facebook, Instagram, YouTube, Twitter)

Eroi și antieroi

de Vlad Pîrvu

„În acest moment, fotbalul german și-a făcut un nume în Europa, iar Borussia și-a câștigat dreptul de a fi menționată laolaltă cu Real Madrid, Benfica și Inter”. Cu aceste cuvinte a încheiat comentatorul Kurt Brumme transmisiunea radio a finalei Cupei Cupelor din 5 mai 1966. Dortmund învingea Liverpool cu 2-1 și devenea prima echipă germană care câștigă un trofeu continental. BVB s-a calificat în Cupa Cupelor după ce, în 1965, a câștigat DFB Pokal în finala cu divizionara secundă Alemannia Aachen. A fost 2-0, iar acel meci are astăzi o dublă semnificație: pe de-o parte a adus prima Cupă din istoria clubului, iar

Cupa Campionilor în 1963-1964” (nr. BVB a ajuns atunci în semifinale). Iar acestea s-au dovedit a fi cuvinte profetice, întrucât Borussia a reușit să producă surpriza într-o întrecere în care marile favorite erau Liverpool (campiona Angliei), West Ham (deținătoarea trofeului), Celtic (campiona Scoției) sau Atletico Madrid (campiona Spaniei).

În primele două tururi, BVB a întâlnit Floriana (13-1 la general) și CSKA Sofia (5-4). În sferturi, victimă avea să fie Atletico Madrid, iar Borussia a reușit să oprească seria de 17 succese consecutive pe teren propriu pe care o aveau spaniolii în Europa. A fost 1-1 la Madrid și 1-0 pe Rote Erde. West Ham a

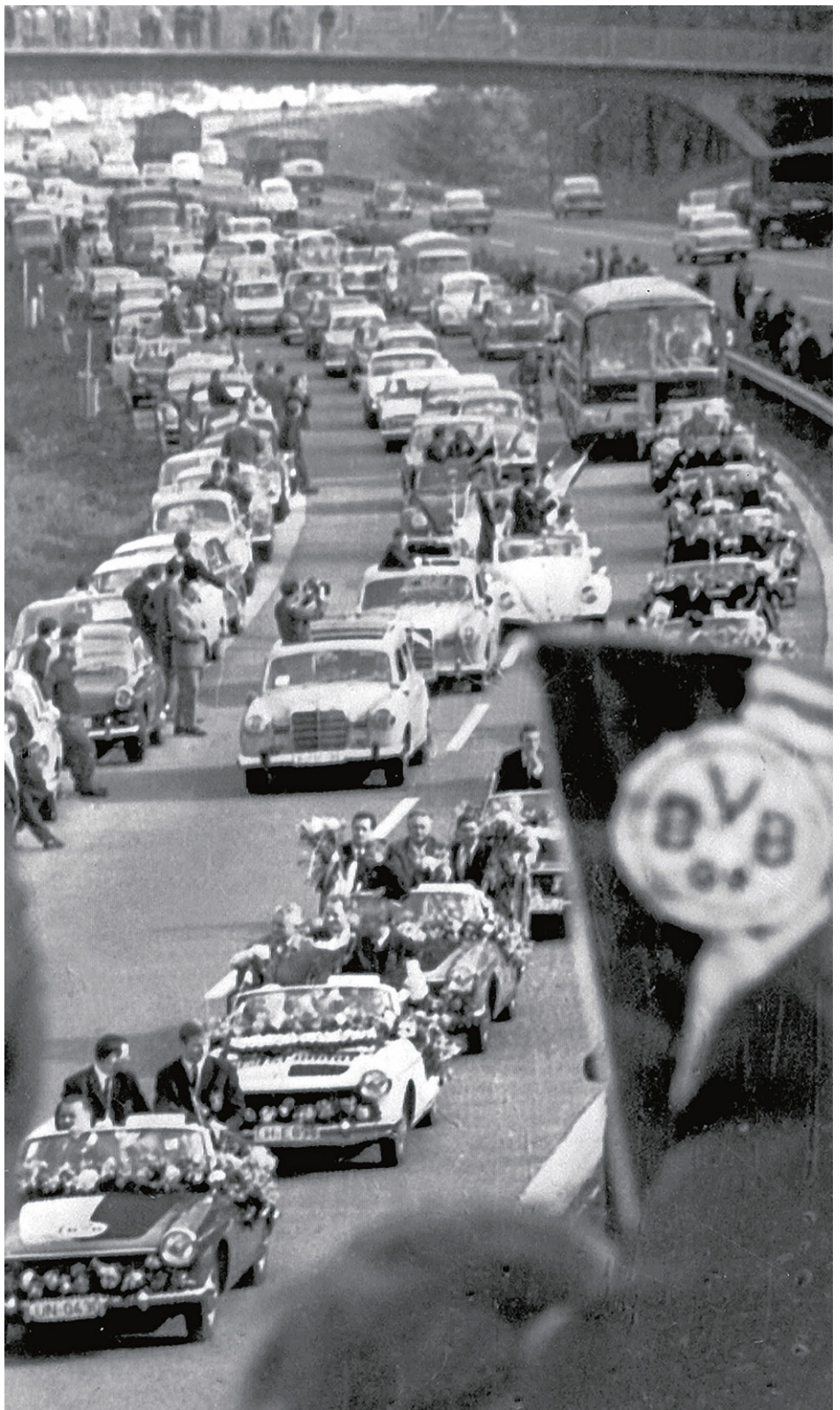
pe de alta este amintit în folclorul fotbalului german ca fiind „una dintre cele mai oribile finale de Cupă din istorie”. A fost atât de slab, încât ziarele vremii au scris că la final s-au auzit fluierături din tribune inclusiv din partea fanilor veniți din Dortmund. În cronică meciului, ziarul local Westfälische Rundschau consemna: „Jucătorii Borussiei au realizat că trebuie să joace mult mai bine pentru a putea trece chiar și de primul tur al Cupei Cupelor. Să sperăm că echipa se va ridica la înălțimea competiției precum au făcut-o în

urmat în semifinale. În meciul tur, „ciocănarii” au condus cu 1-0, dar s-au recunoscut învinși după dubla dramatică a lui Lothar Emmerich din minutele 85 și 86. Astfel, BVB a marcat încă o bornă importantă, obținând prima victorie a unei echipe germane pe teren englezesc. Returul s-a disputat pe un Rote Erde plin, iar 35.000 de fani ai Borussiei au sărbătorit victoria favoriților cu 3-1 (Emma a bifat o dublă și în acest meci). De cealaltă parte a tabloului, Liverpool s-a calificat în ultimul act după ce a trecut de Juventus, Standard Liege, Budapest Honved și Celtic.

Cu doar cinci zile înaintea finalei, Liverpool avea să devină pentru a șaptea oară campioana Angliei, iar antrenorul Bill Shankly căpătase pe Anfield alura unui zeu. Voia să transforme echipa într-un „bastion al invincibilității”: „Vom câștiga Cupa Cupelor, iar anul viitor vom triumfa în Cupa Campionilor”. Numai că și legendele mai greșesc câteodată. Dincolo de deznodământul finalei, anul următor LFC a fost învinsă pe Ilie Oană din Ploiești și a avut nevoie de al treilea meci pentru a elimina Petrolul din primul tur al Cupei Campionilor. Apoi a pierdut cu Ajax fără drept de apel. Înaintea meciului, Shankly l-a trimis la Dortmund pe Reuben Bennett, unul dintre asistenții săi, și a primit un raport în care era atenționat de două lucruri: BVB juca bine pe contraatac și avea jucători foarte tehnici.

Unul dintre mingicari era Reinhard „Stan” Libuda, jucător de atac de bandă dreaptă. Aki Schmidt rememorează: „Așteptam degeaba mingea în fața porții, pentru că Stan era preocupat cu numerele lui de circ din bandă. Au fost ocazii când își aștepta adversarul să se ridice în picioare pentru a-l mai putea dribla o dată”. La un moment dat, în zona Ruhr au apărut afișe care anunțau conferința unui celebru evanghelist al vremurilor. Acestea aveau titlul „Nimeni nu poate trece pe lângă Dumnezeu”, sub care au apărut scrise faimoasele cuvinte ale unui fan: „În afară de Libuda”.

Dar Libuda mai era cunoscut pentru ceva. Stan era fan și jucător al lui Schalke și nu a

vrut să vină la BVB. Însă destinul a făcut ca S04 să retrogradeze, iar acest lucru l-a determinat să accepte în cele din urmă transferul. Ce nu știa când a semnat cu Borussia era că S04 avea să joace în sezonul următor tot în prima divizie, datorită creșterii numărului de echipe din prima ligă de la 16 la 18. Ghinionul lui a fost bucuria noastră.

Când UEFA a întrebat oficialii Borussiei dacă doresc să mute finala în Elveția, la Lausanne, dat fiind că la Glasgow ar fi jucat pe teren britanic, aceștia au refuzat. Au mizat pe faptul că publicul scoțian nu va susține Liverpool, mai ales că semifinala englezilor cu Celtic fusese una cu scânteii. Și au avut dreptate, dar numai parțial. Asta pentru că pe Hampden Park, arenă de 130.000 de locuri, și-au făcut apariția numai 41.000 de oameni. Dintre aceștia, 20.000 au făcut deplasarea de la Liverpool, în timp ce galbenii au fost 3.000. Ce-i drept, o furtună extrem de agresivă aproape că a inundat stadionul cu doar câteva ore înaintea finalei, iar acest lucru a determinat suporterii neutri să rămână acasă. În compensație, audiența din fața televizoarelor a fost de milioane de privitori.

Prima repriză a meciului a fost lipsită de spectacol și s-a terminat 0-0. Liverpool a avut posesia, iar Borussia s-a mulțumit să lovească pe contraatac. În debutul părții a doua, Liverpool a fost decisă să marcheze, dar în minutul 61 Milne a oferit Borussiei șansa unui contraatac tăios, pe care Sigfried Held l-a fructificat cu un șut sănătos din marginea careului. Băieții lui Shankly au refuzat să depună armele, iar după șapte minute au marcat și ei în urma unei faze controversate. Thompson a luat o acțiune pe cont propriu în flancul drept și a centrat în careu de la limita tușei, găsindu-l pe marcatorul Hunt. Spre stupefacția jucătorilor noștri și a comentatorului de la televiziunea britanică, arbitrul de centru a validat golul deși tușierul ridicase steagul și semnalizase că mingea a depășit limita terenului.

În prelungiri, BVB a continuat să stea la pândă. Iar, în minutul 107, căpitanul Wolfgang Paul a executat rapid o lovitură liberă în propria jumătate, Schmidt l-a găsit pe Held cu o pasă lungă, iar acesta din urmă a rămas singur cu

portarul. Șutul lui a fost apărat de Lawrence, dar mingea a intrat în posesia lui Libuda, care, în loc să facă ceea ce a făcut toată cariera, adică să avanseze cu mingea la picior și să caute driblingul, a șutat din prima, de la aproximativ 30 de metri, lobând mingea peste portar. Și, cu puțin noroc adus de bară, a reușit să marcheze astfel golul carierei și să devină erou în orașul mării rivale a clubului său de suflet.

Ziua următoare, parada echipei a scos pe străzile din Dortmund peste 300.000 de oameni. A fost o petrecere uriașă, în care cel mai scandat nume a fost cel al unui Schalke-boy, Libuda. A fost, în fapt, un succes de proporții pentru întreaga țară, iar Borussia atinsese culmile popularității. Două luni mai târziu, BVB avea să fie clubul care dădea cei mai mulți titulari în finala Cupei Mondiale dintre Anglia și Germania de Vest.

Triumful din Cupa Cupelor a reprezentat, însă, ultimul succes important al acelei generații. Stan Libuda s-a întors în cele din urmă acasă, iar pentru Borussia Dortmund a urmat o perioadă de declin, ce a culminat în anul 1972 cu retrogradarea în divizia secundă. 17 ani după acel moment, clubul avea să scoată din nou capul la lumină, iar restul, după cum știm, e istorie.

Echipa câștigătoare: Hans Tilkowski, Gerhard Cyliax, Theodor Redder, Dieter Kurrat, Wolfgang Paul (C), Rudi Assauer, Reinhard Libuda, Aki Schmidt, Sigfried Held, Wilhelm Sturm, Lothar Emmerich

Antrenor: Willi Multhaup

„Pe BVB și Liverpool le leagă loialitatea și pasiunea, faptul că YNWA nu e doar un cântec”

de Dragoș Lăzărescu

Am stat de vorbă cu Horia Matei (președintele fan-clubului LFC România) despre povestea celui mai mare fan-club românesc al unei echipe străine, dar și despre elementele care leagă ideologic BVB și LFC.

Dragoș Lăzărescu: Ce așteptări aveai când ai fondat fan-clubul LFC din România și în ce măsură ai urmat cursul pe care și l-ai propus la acea vreme?

Horia Matei: N-am avut nicio așteptare definită în vreun fel. Tot ce doream era să văd meciurile alături de oameni cu aceeași pasiune. Nu aveam nici cea mai vagă idee de ce va urma. Și nu am făcut planuri mărețe. Mi-am setat câteva reguli minimale pe traseu, acceptând mereu că ele pot fi corectate și cam atât.

Singurul scop pe care l-am avut în perioada de început, dar care nu era raportat la comunitate, ci la club, a fost obținerea recunoașterii oficiale. Ceea ce, la noi, a fost murder on the dance floor.

N-a durat decât 8 ani. 8 ani în care scriam clubului de 2 ori pe an, în care făcusem o bază de date de 200 de persoane care doreau să facă parte din LFC Romania. O bază de date făcută înaintea Facebook-ului. Am avut ghinion că am prins clubul într-o mare reorganizare, o perioadă de haos intern de fapt, în care nu s-au acceptat filiale noi. Și am devenit Official LFC Branch abia în 2013.

D.L.: Ne poți da câteva detalii despre felul în care sunteți organizați la nivel național?

H.M.: Sunt 10 orașe unde oamenii se întâlnesc regulat la meciuri. Organizarea internă e treaba fiecăruia din aceste grupuri și nu aveam de ce să intervin. Nu au existat nici reguli, nici impuneri, nici condiții de îndeplinit. Fiecare și-a făcut la el în comunitate regulile după care a vrut să trăiască.

Dacă apar orice tipuri de probleme le rezolvăm punctual. Dar nu avem manual. Avem o întâlnire națională pe care o organizăm în fiecare an în alt

oraș, o întâlnire pe care am suspendat-o în ultimii doi ani, dar care în 2022 va avea loc. Ediția a 9-a. Dar pe lângă asta există o inițiativă a celor din Sibiu, Cluj, Mureș, Brașov care au întâlniri regionale de mai multe ori pe an.

D.L.: Cum a început povestea ta de dragoste cu clubul?

H.M.: Ca tot orădeanul mă uitam la televizor la programele televiziunii maghiare. Am văzut finala CCE din '81, de la Paris, dintre un Real despre care mai auzisem, și unii, Liverpool, despre care nu știam nimic. Și spre finalul meciului, cei „în negru pe micile dumneavoastră ecrane”, cum erau exprimările de atunci, au dat gol. Unul și bun. Aș putea spune că atunci mi-au atras atenția. Până la finala de la Roma din '84 eram fan, cu tot arsenalul de emoții la meciuri. Și în anii care au urmat am avut mare noroc tot cu vecinii care transmiteau meciuri din cupe europene, din campionat, din Cupa Angliei, fiindu-mi ușor să țin legătura cu ce se întâmpla la echipă.

D.L.: De ce consideri că Liverpool are o priză atât de bună la microbiștii din România? Sunteți cel mai mare fan-club din România al unei echipe străine.

H.M.: La momentul în care LFC România prindea rădăcini, atmosfera de la meciuri era excepțională. Era o plăcere să ieși la meci, indiferent că jucai cu Everton sau Palace. Era o perioadă în care ne interesa doar ce aveam în comun. Iar ideea asta de susținere necondiționată, de bucurie necondiționată de rezultate era ceva destul de ieșit din comun. Acu' să nu-și închipuie cineva că dansam pe mese la înfrângerii, dar nici nu făceam drame din ele. Luam fiecare meci la rând și ne bucuram de fiecare corner. Am spus-o cu fiecare ocazie că mi-a plăcut mult faptul că grupul a crescut și s-a consolidat într-o perioadă în care echipa zăcea pe locurile 7-8 cu ocazionale derapaje chiar spre coada clasamentului.

Apoi, pe lângă atmosfera din jurul meciurilor, au contribuit întâlnirile naționale și regionale, care au legat relații mai puternice decât cele din social media. E foarte adevărat că odată cu Facebook, care ne-a ajutat mult să aflăm unii de alții și să ne organizăm, a existat și o etapă în care oamenii s-au cunoscut atât de bine încât au găsit și destule elemente care îi separă. Dar e și asta poate fi un soi

de filtru, un turnesol. Eu unul nu am ținut niciodată la număr, nu m-a interesat câți suntem. M-a interesat doar pe cine am avut lângă mine.

D.L.: Poți identifica 1-2 elemente comune dintre Liverpool și Dortmund? Dar 1-2 aspecte care ne separă, ca filosofie de club?

H.M.: Loialitatea și pasiunea, faptul că YNWA nu e doar un cântec. Și sper să nu mă înșel, principiul că no one is bigger than the club. Ce ne separă... nu pricep transferurile spre Bayern. Îmi imaginez un transfer spre United și mi se stinge becul :)

D.L.: „Împărțim” un antrenor legendar. Care crezi că e legacy-ul pe care Klopp îl va lăsa fotbalului modern?

H.M.: Noi îl comparăm ca impact cu ce a făcut pentru club Bill Shankly. Nu știu dacă poate exista un compliment mai mare. Klopp nu e doar un antrenor senzațional, pare un pedagog fantastic, un psiholog excepțional, e un tip deopotrivă pasional, dar și excelent diplomat. Și fără discuție e un tip extrem de inteligent. Și niciun compliment din această listă nu e nemeritat. Ce lasă? Un excelent exemplu că în sportul ăsta contează unitatea, voința, determinarea la fel de mult ca banii, sau chiar mai mult uneori, că fotbalul poate uni comunități, că te poate face să visezi. Și cum spune chiar Klopp, că pentru 90 de minute te poate face să uiți de toate relele pământului.

D.L.: Cât de mult a schimbat pandemia dinamica fan-clubului LFC? Ce faceți / ați făcut pentru a rămâne aproape unii de alții, pe cât posibil?

H.M.: Așa cum am spus mai devreme, pandemia ne-a dat peste cap a 9-a Întâlnire Națională, care era programată în 2020 pentru prima dată în afara unui oraș mare, într-un loc superb, pe Valea Avrigului. Dar pe care o reglăm la anul. Ne-a afectat considerabil vizionatul meciurilor în gașcă. E absolut de înțeles reținerea oamenilor de a participa la evenimente sociale în spații închise cu multă lume pe metru pătrat. De făcut... am anunțat pe toată lumea chiar de la început că ne poate contacta în cazul în care e nevoie de ajutor. N-am idee ce am fi putut face concret, dar în cazuri anterioare, ca și comunitate, am reușit să reacționăm OK în momente critice. Ne adaptăm binișor de la caz la caz.

MARATONUL REVENIRII: PRIMA ADUNARE ANUALĂ DUPĂ PAUZA FORȚATĂ

de Gabi Ionică

Încep cu sfârșitul. Asta pentru că, în calitate de fan Florian Pittiș, știu că „Sfârșitul nu-i aici”. Și pentru că, la final, toată lumea a plecat acasă cu sufletul împăcat: „Ce frumos a fost!”. Printr-un cotlon ascuns al ființei mele se regăsea un sentiment ciudat care mă făcea să cred că entuziasmul meu a mai pălit, că emoțiile aduse de ceea ce înseamnă Borussia Dortmund au mai pălit și ele. Însă aceste temeri au dispărut complet când m-am regăsit în acea mare galben-neagră de oameni faini. Atunci am realizat că nu eu sau noi ne-am schimbat, ci doar vremurile în care trăim. Și că doi ani de pauză între AA (la mine s-au strâns chiar patru) sau de absență pe Westfalenstadion sunt o eternitate.

Revin acum la început. Ziua de vineri a debutat furtunos, cu Pripașii puși pe drum de la prima oră, și s-a încheiat ca după un tsunami. Între aceste momente am avut cina de socializare. Respectându-și blazonul, președintele nostru a

ajuns primul. Ne-am întâlnit în fața localului și am urcat împreună, ocupând prima masă. În local aveam rezervate 35-40 locuri, să fim siguri că ne încadrăm. Ei bine, nu ne-am încadrat. A trebuit să mai împrumutăm scaune și ulterior încă o masă. A fost primul semnal că lumea era nerăbdătoare și că până sâmbătă se făcea o eternitate+1. Prea mult!

S-au ciocnit pahare, s-au strâns mâini și, dacă nu era pandemia, cred că ne și îmbrățișam și ne pupam fiecare cu fiecare. Localul nu a fost doar pentru noi, dar noi așa l-am perceput. Ne plimbam de la o masă la alta, să schimbăm o vorbă și cu ceilalți; și da, eram gălăgioși. Localul dădea să se închidă, iar o retragere către casă/cazare era iminentă. Nu fusese stabilită în program o activitate nocturnă, după cină, care să perturbeze buna desfășurare a programului încărcat de sâmbătă. Nici nu era un obicei de la AA-urile anterioare, ca în prima seară să se întâmple așa ceva. Marius a venit la mine abătut: „Hai măi Gabi, cum să mergem la culcare?” Am aflat că și ceilalți împărtășeau starea de neîmplinire a lui Marius. Uitându-mă la Decebal cum stătea abătut la rândul-i pe cal, de parcă și el ar mai fi băut ceva, îl întreb scurt pe Vlad: „Unde mergem?” Răspunsul a venit instantaneu: „Fischer's!” În drum spre noua locație, s-a auzit și primul „Heja BVB”, cântat de bucurie că seara nu s-a încheiat (am înțeles că la întoarcere s-a cântat mai mult și mai apăsător).

La Fischer's am acaparat locația imediat (asta deși nu exista niciun loc liber când am ajuns). Primul ostatic luat a fost dozatorul de bere. Apoi au urmat păhărelele de shot. Vlad le-a dovedit tuturor că dacă ești destul de insistent, ea cedează (în cazul de față, aproape întreaga

trupă). Dacă ar fi să găsim un cuvânt cheie pentru noaptea de vineri, cu siguranță acesta ar

fi Tatratea. Nu mai intru în detalii, unii încă au dureri de cap numai când aud acest cuvânt. Aș fi pus și o poză de la Fischer's, dar după ce am încercat toate aplicațiile din gama red eye removal, am realizat că nu e vorba de o problemă tehnică, ci de un scurtcircuit uman în lanț.

Noaptea de vineri va rămâne în istoria AA cu poveștile ei, multe din gama „că dacă n-ar fi (fost) nu s-ar povesti”. Nu le divulg aici, le vom auzi cu siguranță la următorul AA. Dar cum orice lucru care e trăit din plin noaptea dă bătăi de cap a doua zi dimineața (la propriu), trezirea de sâmbătă a fost una extrem de problematică. Noi, gazdele, mai aveam câteva lucruri de pus la punct, așa că la ora 9 dimineața eram deja la Play (locația unde urma să vedem meciul Borussiai): am fixat proiectoarele în poziția finală, am verificat sunetul și ne-am asigurat că filmulețul în care Witsel ne transmitea gândurile bune din partea clubului se vedea/auzea cum trebuie: „Hello guys, have a good party in Romania...” Când ne-am asigurat că totul este în regulă, am plecat spre terenul de fotbal. Primii ajunși acolo

erau sibienii, care prindeau deja banner-ul orașului pe plasa dintre terenuri (ei veniseră direct în acea dimineață de la Sibiu, deci n-au fost nevoiți să treacă munții Tatra precum cei din București). La turneul de fotbal au participat echipele din Deva, București și o a 3-a echipă mixtă, cu jucători din Timișoara, Sibiu, București și Deva. S-a jucat fotbal de calitate (mai puțin atunci când nu s-a jucat fotbal de calitate) și am văzut mult fair-play. Echipa devenă, condusă din teren de Claudiu, a terminat turneul fără gol primit (Adi a făcut un meci mare în poartă) și astfel a câștigat, în premieră, medaliile de aur la un AA. Euforia victoriei s-a lăsat cu cântece, fumigene galbene și steaguri fluturate pe marginea terenului. Împărțirea medaliilor s-a făcut într-un ropot de aplauze, iar culoarea acestora nu a contat prea mult, pentru că, încă o dată, nu a câștigat un oraș anume, ci BDR.

Cu fotbalul bifat și cu foamea de lup în stomac, fanii s-au strâns pentru masa de prânz. A fost un nou moment numai bun pentru socializare. Imediat după ce toată lumea a reușit să ia prânzul și să bea măcar o bere, am început să urcăm spre cetate. Primul hop au fost cele 113 trepte care duceau direct în pădure. Viteza în pantă a fost diferită, așa că grupul s-a cam spart. Regruparea s-a făcut la Poarta I a Cetății, unde steagurile și fularele au început să fluture, iar urcarea pe zidurile cetății s-a făcut cântând. Ajunși în Cetate, am găsit o armată întreagă de cavaleri, zâne și master chefi medievali (ce făceau mâncare la ceaun), care ne ocupaseră locurile prestabilite pentru poza de grup. Așa că, o vreme ne-am tot

căutat locul potrivit pentru ea. Am făcut multe poze, dar încă nici acum nu am stabilit care este poza de grup a acestui AA (probabil vom face un referendum pe această temă).

După un scurt timp în care lumea a avut liber să facă poze pe cont propriu (scenariul era perfect: mult galben și negru, cavaleri și o vreme de nota 10), ne-am grupat pentru coborârea celor 238 de trepte (scurtătura dinspre platoul Cetății către Poarta I). Odată coborâte aceste trepte, s-a distribuit program de voce pentru ajungerea la localul unde urma să vedem meciul echipei. Temperatura de afară era încă prietenoasă. Locația era o terasă, așa că emoțiile erau mari privind gradele care urmau să fie acolo după lăsarea serii. Așa că i-am întrebat pe cei care mai aveau un pic și prindeau răsăritul la Fischer's dacă le-a fost frig cu o noapte înainte. Dar n-au știut să-mi răspundă. Nici măcar unul nu mai știa dacă i-a fost sau nu frig. Ne-am apucat apoi să prindem steagurile și bannerele pe terasă. Lumea s-a așezat la masă, apoi s-a ridicat regulamentul, cu fularul deasupra capului, la You'll never walk alone. S-a cântat un Heja BVB și toate cele și a început meciul. Mare noroc că despre meci nu am chiar nimic de scris, că nu m-aș fi

încadrat în spațiul alocat. Aș zice că meci mai prost de așa era greu de prins, dar nici asta n-ar fi chiar adevărat.

Un astfel de meci te demolează din toate punctele de vedere. Voie bună în timpul meciului n-a prea existat (au încercat ei Pripașii în câteva rânduri să învioreze lumea din peluza lor, dar până și ei au stat ca la un meci de Champions League – mai mult pe scaun). Însă, lucrul cel mai important e că acest meci a fost deja uitat (părem „capabili” să facem meciuri proaste destul de des). Dar, zilele acestui AA nu vor fi uitate prea curând.

Fără energia din prima seară, unul câte unul (sau doi câte doi, n-am urmărit exact), fanii au început să se retragă. Andrei a propus că dacă mai avem de gând să facem vreun fel de adunare la Deva, să ne asigurăm că nu are meci Borussia Dortmund atunci. Dan mă consola spunându-mi că se vede un trend ascendent clar (înainte văzuserăm acel 0-5 vs. Bayern) și că poate am scoate un egal la următorul meci.

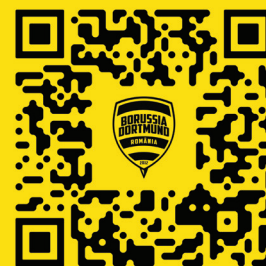
Cei bifați și pentru ziua de duminică ne-am grupat la un mic dejun, iar apoi am plecat spre Castelul Corvinilor din Hunedoara. Vizita la Castel a fost o adevărată lecție de istorie predată de Bogdan.

Am aflat că intrarea principală nu era principală, că turcii care au făcut fântâna nu jucau la Galatasaray și că zidurile Castelului aveau o izolație „sănătoasă”. De asemenea, capela din Castel a aflat ce bine sună Heja BVB cântat acolo.

Ultimul punct din program a fost prânzul de duminică, de pe terasa restaurantului din vecinătatea Castelului. Ajunsesem la final, așa că trebuia să ne luăm la revedere. De abia atunci am realizat cât de repede au trecut aceste zile. A fost un adevărat maraton. Dar dacă a doua zi ar fi trebuit să o luăm de la capăt, am fi făcut-o din nou. Pentru că știm ce fain a fost și pentru că știm că și data viitoare va fi la fel.

BDR DEVA, O POVEȘTE DESPRE PASIUNE ȘI ÎNCĂPĂȚĂNARE

Înainte de pandemie, BDR Deva era gruparea la care majoritatea ne uitam cu admirație și puțină invidie: deși într-un oraș mic, branch-ul era în continuă creștere, iar grupul pe baricade la fiecare meci, indiferent de prestațiile echipei. Încununarea eforturilor lor a fost Adunarea Anuală de anul acesta, un moment mult așteptat (și amânat forțat de pandemie timp de un an), care a venit însă după o perioadă dificilă pentru grupul din Deva. Despre creșterea fulminantă a BDR Deva, ce-i aduce împreună și planurile după AA ne-au povestit trei dintre membri, Gabi Ionică, Vlad Baziliu și Florin Miclăuș.

I. Începuturile

Gabi Ionică: Totul a început în 8 decembrie 2018, la un Revierderby. Premergător aceluși meci, toate meciurile Borussiaei pe care le-am văzut din Deva, le-am vizionat acasă, de unul singur sau în familie. Vedeam din când în când prin cartier un băiat care avea un trening cu BVB. Ei bine, cu câteva zile înainte de Revierderby, l-am văzut din nou. Eram la volan. Am oprit brusc, am coborât și m-am dus la el. L-am întrebat

dacă ar fi interesat să vedem meciul Borussiaei undeva în oraș. S-a uitat cam surprins la mine, dar a acceptat fără să ezite.

Apoi am zis să încerc să adun și alți prieteni fără legătură cu echipa, dar care știau că eram fan înfocat. Am zis că dau de băut de ziua mea, dar că plătesc eu tot doar dacă învinge Borussia. A ieșit bine și toată lumea a fost mulțumită.

Florin Miclăuș: Despre fanclub am aflat de la Gabi, pe care îl cunosc de peste douăzeci de ani. Atmosfera la primul meci împreună a fost extrem de plăcută, mai ales că a fost un meci câștigat în fața celor de la Schalke. A fost un bun prilej de întâlnire între prieteni cu idei și pasiuni comune; s-a băut bere și s-a povestit de BVB. Pentru mine, Bundesliga nu a fost ceva nou, urmăream meciurile de prin anul 2010. Dar am câștigat bucuria de a vedea un meci de fotbal cu pasiune, cum o făceam pe vremuri la meciurile naționalei. Mai ales că fotbalul nostru, în ultimii ani, nu ne-a mai oferit nimic în afară de can-can și probleme financiare.

Gabi Ionică: În general lumea se cam cunoștea, mai puțin vreo doi care au venit de bună voie, că au auzit ba la radio, ba prin presă. Dar în general sunt cunoștințele cunoștințelor. Orașul e mic, lumea vorbește, ne cunoaștem cam fiecare cu fiecare.

II. Creșterea

Gabi Ionică: Odată format un nucleu de oameni care veneau meci de meci, am trecut la nivelul următor. Le-am propus „vecinilor” din Timișoara o dublă vizită, în care să se joace și fotbal. În martie 2019, făceam deplasarea la Timișoara cu un grup de 15 persoane.

Florin Miclăuș: Momente memorabile au fost

destule, dar primul pe listă e deplasarea făcută la Timișoara. A fost prima dată când am văzut ce înseamnă atmosfera de meci alături de fan club. Peste 40 de oameni adunați acolo, „echipați în galben”, au cântat cât de tare au putut, au băut multă bere și s-au distrat de minune.

Gabi Ionică: Pentru returul de la Deva, din aprilie, am cooptat și fanii din Cluj, dar am avut și fani veniți din Sibiu, Alba sau Arad. Era un meci cu Bayern, înaintea căruia aveam încă mari speranțe la titlu. Am luat un 5-0 îngrozitor, dar am făcut apoi o noapte albă.

Vlad Baziliu: Nu am cum să uit atmosfera de la primul meci vizionat cu fan clubul. Pentru mine a fost un moment cu impact major. S-a cântat, s-a strigat, s-a băut multă bere, ne-am bucurat până după miezul nopții. Toate în pofida faptului că rezultatul final a fost total nefavorabil. Mulți s-așteptau să găsească o atmosferă tristă, dar la noi a fost sărbătoare. Asta m-a făcut să mă atașez și mai mult de fenomenul Borussia Dortmund.

Gabi Ionică: În mai 2019, la invitația celor din Cluj am mai făcut o deplasare. Apoi în ultima etapă a sezonului, am îngălbenit o terasă din Deva. Eram la apogeu. Planurile pentru sezonul

urmează să facă o deplasare la Belgrad, cu fanclubul sârbiilor, a picat și aceea.

III. AA2021 și planurile de redresare

Vlad Baziliu: Faptul că ne-am implicat cu toții în organizarea AA a rezultat într-o întrunire memorabilă. Satisfacția pe care am avut-o, însoțită de trăirile resimțite pe parcursul celor trei zile sunt

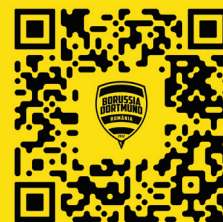

lucruri neprețuite, care cu siguranță au avut un impact atât de mare asupra mea. Voi avea ce povesti nepoților.

Gabi Ionică: AA2021 a ieșit foarte bine, dar a fost nevoie de multă muncă și implicare, întrucât nu am avut mai nimic „de-a gata” în oraș. Au trecut mai bine de 3 ani de la înființarea BDR Deva și noi încă nu avem o „casă” a noastră, unde să vedem meciurile.

Vara asta prin iulie am avut un weekend, unde am fost vreo 5-6 cu familiile la o pensiune. Noi suntem mai grupați, mai apropiați. Când e să organizăm ceva, facem pentru un weekend întreg. Deocamdată ne menținem. Dacă ai câteva luni în care nu te vezi deloc, lumea imediat pleacă. Sper să ne menținem cei care am mai rămas, apoi după ce trece pandemia, să ne apucăm iar de căutări.

următor erau mari. Plănuiserăm o deplasare de grup la Dortmund, că erau mulți care voiau să meargă să vadă stadionul, orașul. Dacă mergeam, clar mai câștigam niște oameni, când vedeau ce-i acolo, nebunia aceea. Aveam planifi-

Damian Militaru, omul care a jucat contra Borussiei în '97: „Aveai impresia că fanii vin peste tine în teren”

de Gabi Ionică

Borussia Dortmund România are alături fani BVB de toate vârstele. Ei bine, mulți dintre cei tineri au toate șansele să nu ciulească urechea la auzul numelui Damian Militaru, însă cei care au prins acei ani '90 ai fotbalului românesc, cu siguranță știu cine este.

A cucerit patru titluri de campion, trei Cupe ale României și trei Supercupe cu Steaua. A jucat trei sezoane la rând în grupele Champions League. A început fotbalul mare în județul Hunedoara, la Retezatul Hațeg (pe atunci în liga a III-a), de unde a devenit titular direct la o echipă din prima ligă: Jiul Petroșani. Oamenii și tot ceea ce a găsit în Valea Jiului și în județul Hunedoara l-au făcut să se întoarcă ulterior și să rămână aici. Este o legendă vie a Jiului și un nume mare pentru fotbalul hunedorean. Acum este antrenorul Jiului și are o școală de fotbal în Petroșani, care-i poartă numele. Dar motivul pentru care a avut loc acest

interviu este cu totul altul.

Cu ocazia AA2021 de la Deva, Damian Militaru a fost invitatul nostru special. Însă, programul foarte încărcat pe care-l avea în acea perioadă și unele probleme de sănătate ivite chiar înaintea AA, l-au făcut să nu poată participa. Am decis să-i luăm un interviu, pentru a ne povesti câteva dintre amintirile legate de întâlnirile cu Borussia Dortmund din acel sezon atât de drag nouă, 1996-1997.

Gabi Ionică: Vă mai amintiți ce-am discutat când v-am sunat prima dată să vă invit la evenimentul nostru? Eu unul nu voi uita acea discuție. Ați fost foarte încântat și ați spus, suspinând, ca un om împlinit: “E bine să știi că lumea nu te-a uitat...”

Damian Militaru: Am rămas surprins de invitația primită, vă dați seama. Îmi pare rău că nu am putut ajunge la Deva. Sper să pot participa la o altă acțiune de-a voastră. A fost o onoare pentru mine faptul că fanii Borussiei din România m-au invitat la cel mai important eveniment anual organizat de ei.

G.I.: Fanii BVB din România și-ar fi dorit un fost jucător al Borussiei Dortmund la AA2021, dar cu siguranță ar fi fost la fel de interesați să afle și povestea unuia care le-a fost adversar. Ce anume vă vine prima dată în gând când auziți Borussia Dortmund?

D.M.: Fanii! Stadionul, galeria...

Aveai impresia că vin peste tine în teren. Erau foarte gălăgioși, cântau încontinuu, stăteau numai în picioare. Îți cam tremurau picioarele când intrai pe teren. Știu ce înseamnă Borussia Dortmund pentru fanii ei. Am avut ocazia să joc pe acel stadion și să simt din teren presiunea acelor suporteri din tribune. Mi se face pielea de găină și acum, doar gândindu-mă la acele meciuri.

G.I.: Cred că aproape toți iubitorii de fotbal din România, și nu numai, își amintesc de acel memorabil Dortmund – Steaua 5-3. Ce ne puteți spune de acel meci?

D.M.: Aveau o echipă fabuloasă în acel sezon (n.r. 1996-1997). Au și câștigat Champions League atunci. Îi aveau pe Chapuisat, Sammer, Kohler, Riedle, Zorc, Moller. Nu aveai nicio șansă. Iar noi aveam mulți absenți înainte de acel meci. Lipseau Lăcătuș, Filipescu sau Prodan. După ce m-ați invitat la evenimentul vostru, l-am sunat pe Țiți Dumitriu (n.r. antrenorul Stelei de atunci) să-l întreb dacă-și mai aduce aminte de acel meci. Îmi aduc aminte că, înainte de meci, nea Țiți ne-a zis să facem cumva să nu ne facem de râs. Ne-a zis că dacă luăm 6 e bine, să nu luăm 7. Eu am scos penalty-ul de la 1-1 și apoi am dat assist la golul lui Baciu. Dar am greșit la golul doi al lui Chapuisat. A fost o minge pe care trebuia s-o resping...

G.I.: În acel meci ați purtat un duel la mijlocul terenului cu directorul tehnic de acum al Borussiei, Michael Zorc, care la rândul lui avea tot numărul 8 pe tricou. Cum l-ați perceput pe jucătorul Zorc?

D.M.: Era un jucător puternic, un neamț autentic. Intra tare la minge, dar era și tehnic, era creativ, avea șut bun. Nu era foarte înalt; bine, mai înalt decât mine, dar era bine făcut, tare pe picioare.

G.I.: Ați fost integralist în ambele meciuri din acel sezon împotriva Borussiei Dortmund. La finalul meciurilor, ați făcut schimb de tricouri cu vreun jucător al Borussiei?

D.M.: Da. Am făcut schimb chiar cu Chapuisat. Mare fotbalist... M-am mândrit mult cu acel tricou, dar n-am avut parte de el. Mi-au spart hoții garsoniera din București și mi-au furat tot ce aveam, până și tricoul lui Chapuisat.

G.I.: Ați fost perceput ca un jucător modest, harnic, fără „fițe”, care punea suflet în tot ceea ce făcea. De unde venea acea dăruire din teren?

D.M.: Am iubit fotbalul de când mă știu. L-am jucat întotdeauna de plăcere, nu pentru bani. La Petroșani aveam prietenii, apoi familia în tribună. Cum să nu dai totul pe teren? Am cărat pianul, dar am și cântat la el. Pentru mine cel mai mult a contat ceea ce las în urmă. Și-mi amintesc că am venit cu Steaua la Petroșani, iar cei 20.000 de juluști din tribună mi-au scandat numele minute-n șir. Ce să-ți dorești mai mult de la fotbal?

G.I.: Sunteți născut într-o zi de 19 decembrie. Tot într-o zi de 19 decembrie a luat ființă și Borussia Dortmund. V-ar fi plăcut să jucați pentru Borussia?

D.M.: Înseamnă că eu v-am purtat noroc în acel sezon. În acea perioadă era printre cele mai bune din Europa, cea mai bună în 1997. Vă dați seama că mi-aș fi dorit să joc acolo, în special pentru acei fani.

EXPERTII DIN SUPERSOCIAL!

7 noi jurnaliști sportivi pariază acum în aplicația Superbet! Vino și urmărește-i!

Grigore CARTIANU

Fost redactor șef la Adevărul, în acest moment analist pentru PariuriX, printre altele, Grigore Cartianu are un background sportiv greu de egalat! "Iau SuperSocial ca pe o relaxare din care poate ieși ceva profitabil pentru următorii mei! Vă aștept pe aplicație!", e îndemnul acestuia!

Romeo CHIRIAC

Peste 20 de ani redactor șef al departamentului Sport al agenției Mediafax, Romeo Chiriac respiră sport! Creatorul Clubului Media Business și realizatorul Business Philosophy a intrat și el în mijlocul pariurilor de top! Vezi în aplicația Superbet ce are de spus!

Adi DOBRE

E una dintre vocile inconfundabile pe care le auzi săptămânal comentând cele mai tari meciuri, din cele mai tari campionate, la cele mai tari televiziuni de sport din România! Acum e și pe cea mai tare platformă de socializare a pariurilor: SuperSocial!

Florin CARAMAVROV

Fostul redactor șef adjunct al ProSPORT activează în zona pariurilor sportive drept specialist pentru un site de specialitate. Editorialist la Sport.ro și redactor șef al SPORTescu.ro, Florin Caramavrov cochetează cu zona tipsterilor. Vezi ce ponturi dă pe SuperSocial!

Narcis DREJAN

Redactorul șef al Sport Total FM, al revistei Ilfov Sport, dar și al publicației 100% Sport România nu putea lipsi din galeria selectă a noi achiziții din SuperSocial. Carismatic și informat, Drejan a strâns rapid o comunitate pe contul său!

Andrei NAZARE

Jurnalist sportiv la ProSPORT, dar cu Adevărul, Evenimentul Zilei, 100% Sport România și alte publicații în CV, Andrei Nazare iubește adrenalina, iar pe SuperSocial găsește din plin. Dă-i follow și ai grijă! Îi place verdele câștigător!

Ion ALEXANDRU

Jurnalist și comentator sportiv, Ion Alexandru e gazda obișnuită a studioului Premier League de la Eurosport. Pe SuperSocial pune în aplicare toate cunoștințele sale, pentru a oferi bilete originale și atractive!

POTOP DUPĂ KLOPP

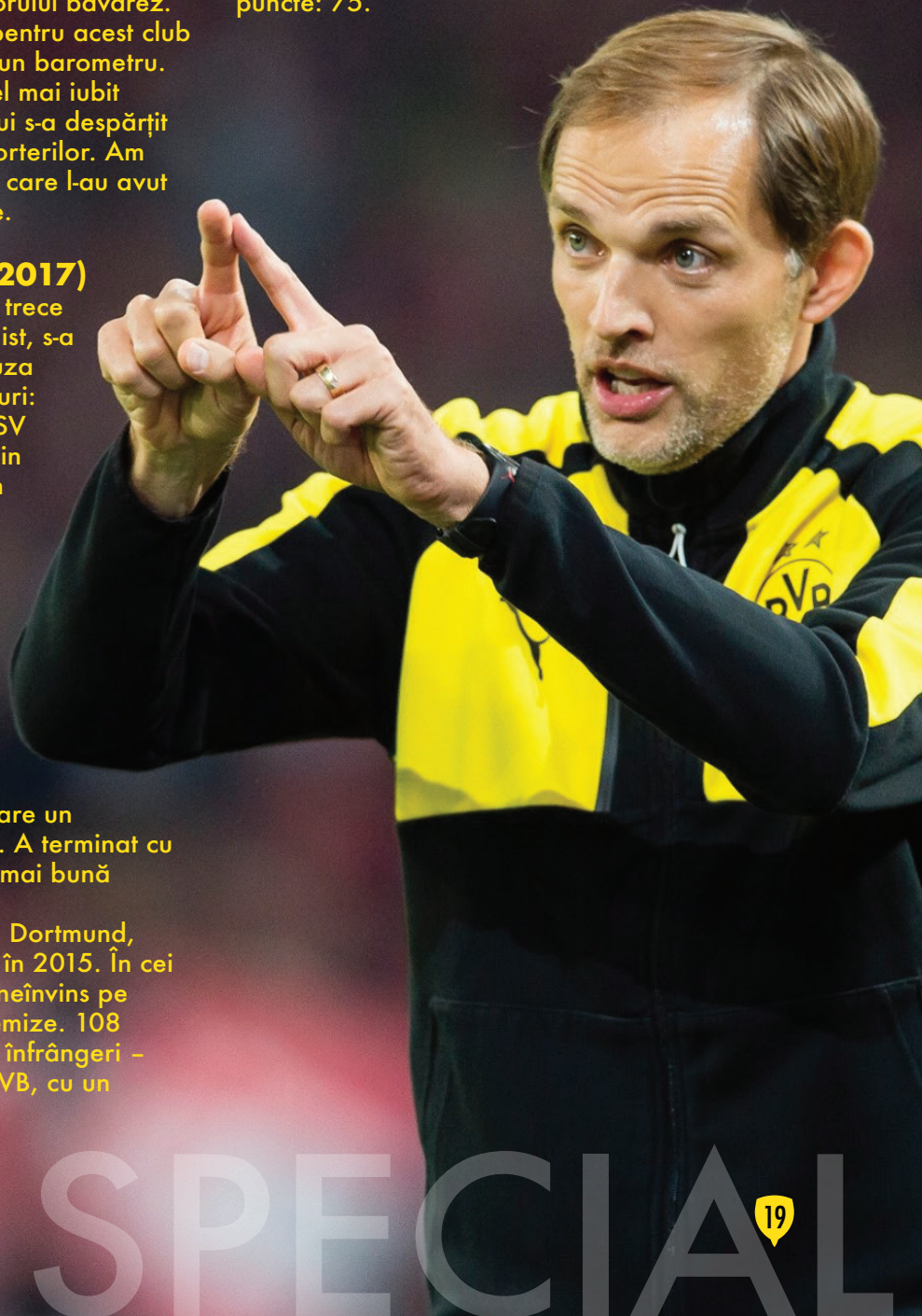
de Andrei Mocuța

În 15 aprilie 2015, Jurgen Klopp își anunța despărțirea de Borussia Dortmund, după 7 ani în care clubul și-a redescoperit identitatea și plăcerea de a juca fotbal și de a da totul pe teren, indiferent de adversar. Au fost ani în care BVB era singura echipă din Germania care juca fără complexe împotriva competitorului bavarez. Știm cu toții ce a însemnat Klopp pentru acest club și este clar că el a devenit în timp un barometru. Deși se împlinesc 6 ani de când cel mai iubit (poate) antrenor din istoria clubului s-a despărțit de noi, el încă bântuie inimile suporterilor. Am pregătit o analiză a impactului pe care l-au avut antrenorii care i-au călcat pe urme.

THOMAS TUCHEL (2015-2017)

Începem cu Thomas Tuchel. Putem trece cu ușurință peste cariera de fotbalist, s-a retras repede la 25 de ani din cauza unei accidentări și a bifat trei cluburi: Augsburg, Stuttgarter Kickers și SSV Ulm. A preluat echipa de juniori din Stuttgart, apoi echipa secundă din Augsburg, înainte să îl înlocuiască tocmai pe Jürgen Klopp la Mainz în 2009. Dincolo de contraperformanța de toată isprava de a fi eliminat din tururile preliminare europene tocmai de Gaz Metan Mediaș, Tuchel și-a lăsat amprenta asupra unui club cu buget limitat. În sezonul 2010/2011 a reușit 7 victorii consecutive în campionat, dintre care un triumf cu 2-1 pe terenul lui Bayern. A terminat cu Mainz pe locul 5 acel stagiu, cea mai bună performanță din istoria clubului. A atins noi recorduri și la Borussia Dortmund, unde din nou l-a înlocuit pe Klopp în 2015. În cei 2 ani petrecuți în Westfalia a fost neînvins pe teren propriu, cu 27 victorii și 7 remize. 108 meciuri, 68 victorii, 23 remize, 17 înfrângeri – este bilanțul final al lui Tuchel la BVB, cu un

procentaj de victorii de 62,96%. Primul lui sezon a fost unul fantastic, terminând cu cel mai mare număr de puncte pe care o vicecampionă le-a adunat vreodată în Bundesliga: 78. Ghinionul lui Tuchel s-a numit Guardiola, tocmai mentorul lui, aflat la Bayern în acei ani. Ca fapt divers, când Dortmund a câștigat primul titlu de campionă cu Klopp, în 2010, echipa a adunat mai puține puncte: 75.

Dincolo de simpatii, antipatii și personalitatea lui conflictuală, a reușit să schimbe imediat fața unei echipe din care Klopp storsese cam totul. Probabil a contribuit parțial și dorința jucătorilor de a spăla imaginea unui sezon ratat cu un an înainte, însă meritele lui Tuchel sunt că în primul an la Borussia a jucat ce trebuia și a avut și jucătorii potriviți cu care să îndeplinească acest plan. În mod normal, trofeul Europa League 2015/2016 ar fi trebuit să ajungă la Dortmund, dacă nu s-ar fi împiedicat în sferturi de Liverpool, unde proaspăt antrenor era... Klopp. BVB a pierdut calificarea pe Anfield după ce a condus cu 3-1, inadmisibil la ce lot în reconstrucție aveau cormorani atunci. Dintre toți antrenorii din lume, Klopp era singurul care putea întoarce acel meci. Paradoxul perfect.

Au fost niște momente importante pe care Tuchel le-a ratat și atunci când a avut toate armele la dispoziție, asta ca să mai risipim puțin din aura lui de „cel mai bun antrenor din lume” pe care fanii nostalgici i-o atribuie după ce a reușit să ia Champions League în 2021 cu Chelsea. Tuchel nu avea atunci nivelul de astăzi și a fost tot timpul o bombă cu ceas, a intrat în conflict cu șefii tuturor cluburilor pe unde a trecut, atât la Mainz, cât și la BVB și PSG. Problemele lui la BVB au apărut atunci când a pierdut scheletul central: Hummels, Gündogan și Mkhitarjan, deși Watzke anunțase cu surle și trâmbițe că nu vor pleca toți trei. Tuchel l-a cerut pe Mahmoud Dahoud în acea vară, însă

șefii Borussia l-au cumpărat abia peste un an, când sirianul mai avea doar un an de contract și i se activase clauza de 12 milioane de euro. Cu o echipă fără pilonii principali și cu o conducere nu foarte cooperantă, Tuchel s-a încapățânat și a început să folosească sisteme experimentale care nu se pliau pe ADN-ul echipei. Rezultatul a fost doar locul 3 în campionat, cu 14 puncte mai puțin decât în sezonul precedent. Tuchel a reușit totuși să cucerească DFB Pokal, după o semifinală de infarct unde a eliminat Bayern tocmai la ea acasă. Nu se știe nici în ziua de azi motivul exact al rupturii dintre Tuchel și conducere, însă odată ce apele s-au tulburat nu a mai fost cale de întoarcere.

PETER BOSZ (2017)

După ruptura dintre Tuchel și Watzke, Dortmund a rămas o echipă descoperită pe banca tehnică. Watzke și Zorc ar fi mers pe varianta Lucien Favre încă din 2017, însă planurile le-au fost date peste cap când clubul francez Nice nu a vrut să-l elibereze pe tehnicianul elvețian. Fără prea mulți antrenori disponibili pe piață, s-au reorientat către olandezul Peter Bosz, care reușise performanța de a duce Ajax în finala Europa League. Pe hârtie, Bosz părea succesorul perfect al lui Klopp, prin presingul extrem de energic în jumătatea de teren a adversarului și primele rezultate au dat mari speranțe fanilor: 6 victorii în primele 7 etape, fără gol primit în primele 5 runde, un nou record în Bundesliga. La finalul etapei a șaptea, Dortmund era lider cu 5 puncte în fața lui Bayern. Căderea a fost însă atât de abruptă, încât la jumătatea campionatului sezonul era deja compromis. Principala problemă a lui Bosz a fost că nu avea un plan B. Întrebat de jurnaliști dacă are și un plan de rezervă, a răspuns: „Desigur că avem un plan B, doar că deocamdată nu am implementat foarte bine planul A și încă lucrăm la asta.”

Pe măsură ce săptămânile treceau și planul A nu dădea roade, echipa bifa noi și noi recorduri negative. 8 etape la rând fără victorie în campionat i-au pecetluit soarta. Scurtul său mandat de 24 de meciuri în toate competițiile ar putea fi comparat cu desfășurarea derbiului din acel sezon cu vecinii de la Schalke: 4-0 la pauză (începutul în forță din primele 7 etape), 4-4 final (căderea în gol de după).

PETER STÖGER (2017-2018)

A început sezonul pe banca lui Köln, însă a fost demis după 15 etape, nereușind nici o victorie. Stöger avusese succes cu „țapii” în trecut, dar se

pare că echipa sa terminase un ciclu. Principalul motiv pentru care fusese adus la Dortmund era stabilizarea defensivei, în derivă, după jocul prea avântat cu Bosz. A reușit o serie de 12 meciuri consecutive fără înfrângere, însă mandatul său va rămâne în amintirea suporterilor drept unul dintre cele mai neplăcute estetic, fără sare și piper, la polul total opus al stilului de joc efervescent din Westfalia.

A fost o soluție de compromis care și-a atins scopul până la urmă, în ciuda faptului că echipa o luase din nou la vale pe final de sezon. BVB a prins în extremis locul 4, la egalitate de puncte cu Leverkusen, într-un an competițional fără istoric pentru echipă, însă de-a dreptul memorabil pentru suporterii români, întrucât au asistat în primăvara lui 2018 la cea mai spectaculoasă victorie din cadrul vreunei deplasări de grup de până acum, 4-0 cu Leverkusen. Bilanțul total al lui Stöger a fost de 10 victorii, 8 remize și 6 înfrângeri, cu un procentaj de victorii de 41,67%.

LUCIEN FAVRE (2018-2020)

Favre e exact genul de tehnician căruia e înțelept să nu-i oferi un contract mai lung de 6 luni. Cifrele lui o dovedesc. Pe vremea când antrena în Franța, într-un campionat unde PSG domină fără emoții, Favre a reușit performanța rarisimă să

iasă campion de iarnă cu Nice, o echipă modestă. Același lucru l-a reușit și imediat după instalarea la BVB, a determinat echipa să producă fotbalul blitzkrieg pe care îl tot așteaptă fanii în era post-Klopp. Odată cu venirea lui, s-a făcut imediat simțită și implicarea lui Matthias Sammer, care a insistat pentru aducerea a doi lideri la mijlocul terenului: Axel Witsel și Thomas Delaney. Pe fondul unui Bayern în tranziție, Borussia lui Favre s-a desprins în campionat chiar la 9 puncte de bavarezi, însă cum sezonul durează aproape un an, totul s-a dus de răpă în retur, terminând pe poziția secundă, la 2 puncte în spatele campioanei. Știți voi care.

De regulă se întâmplă invers, antrenorii au nevoie de câteva luni sau un an pentru a-și lăsa amprenta și a pune echipa în mișcare. Favre a stors echipa la început de tot ce a avut mai bun, după care nu a mai putut oferi mare lucru. Traseul său la Dortmund a fost unul descendent: primul sezon bun spre foarte bun, al doilea decent, iar pe al treilea nici nu l-a mai dus la capăt, fiind demis după 1-5 acasă cu Stuttgart. Insistența conducerii de a-l ține pe elvețian doi ani la rând e cel puțin ciudată, în condițiile în care până la cei 64 de ani împliniți de curând, tehnicianul nu a câștigat niciun trofeu major european.

Rămânem din cei doi ani și jumătate cu câteva rezultate spectaculoase, de pus în ramă, notabile prin capacitatea echipei de a transforma o înfrângere în victorie: 4-0 cu Atletico Madrid, 4-2 cu Leverkusen (după 0-2), 3-2 cu Bayern (după 1-2), 3-2 cu Inter (după 0-2), 2-1 cu PSG, 0-0 cu Barcelona (cea mai splendidă remiză a echipei, scorul corect era 3-0), 4-3 cu Augsburg. Mai rămânem și cu media de cele mai multe puncte

câștigate pe meci din palmaresul clubului: 2,09 – la egalitate cu Tuchel și peste Klopp (1,91) sau Hitzfeld (1,85).

EDIN TERZIC (2020-2021)

Despre Terzic, numai de bine. Secundul lui Favre a preluat o echipă cu moralul la pământ și a crescut odată cu ea. Edin a redresat echipa oferindu-ne unul dintre cele mai spectaculoase finaluri de sezon ale Borussiei. Ultimele 9 partide au adus tot atâtea victorii, asigurând locul de Champions League, deși cu 7 etape rămase BVB era la 7 puncte în urma lui Frankfurt. Cel mai important triumf al lui este DFB Pokal, 4-1 cu Red

Bull, într-una dintre finalele cu cea mai scăzută medie de vârstă a tehnicienilor: Terzic 38, Nagelsmann 33. În cele doar 6 luni ca principal, Cupa și calificarea în sferturile UCL (Favre nu depășise în doi ani la rând optimele) îl așează imediat după Tuchel în galeria antrenorilor post-Klopp. Seria lungă de victorii a născut inevitabil întrebarea „ce-ar fi fost dacă Terzic continua?”, însă conducerea semnase deja un precontract cu Marco Rose pentru viitorul sezon.

La documentarea acestui material a contribuit și Marius Constantin.

Interviu BVB Norvegia: „Haaland a dublat numărul membrilor noștri”

de Dragoș Lăzărescu

Nico Vadoy este președintele fan-clubului norvegian an Borussia și unul dintre cei mai implicați oameni în comunitatea internațională de suporteri ai BVB. Ne-a povestit despre cele mai emoționante momente de pe stadion și despre demersurile lui pentru fanii străini.

Dragoș Lăzărescu: Dă-ne câteva detalii despre fan-clubul norvegian al Borussia. Când a fost fondat și care a fost „scânteia”?

Nico Vadoy: BVB Norway – Borussentrolle a fost înființat în ianuarie 2010, de o mână de fani norvegieni. Primii pași nu au fost ușori, la fel ca în cazul celorlalte fan-cluburi internaționale. Ne-am creat un ritual inițiativ, de a cânta un cântec de ale Borussia în fața Petrei Stücker (șefa departamentului pentru relația cu fanii), când mergeam la meciuri la Dortmund. Apoi fan-clubul a crescut organic pe web, grupuri de Facebook, Twitter, iar noi membri ni s-au alăturat.

Totuși, numărul membrilor nu a fost niciodată o miză pentru noi, ci ne-am dorit ca acest fan-club să îi ajute pe suporterii norvegieni ai Borussia să se conecteze. Nu avem un oraș anume, ca „sediul central”. Avem o țară mare, dar cu o populație redusă. Majoritatea membrilor locuiesc în Bergen, Oslo, Kristiansand și Trondheim – în total suntem 280 de oameni. Numărul crescut mult când Erling Haaland s-a alăturat echipei. Eu am devenit membru în 2014 și m-am ocupat în primă fază de pagina noastră web, apoi la un moment dat am devenit vicepreședinte, iar acum am fost reales președinte al fan-clubului BVB Norway.

D.L.: Cum ai ajuns să îți cu Borussia Dortmund?

N.V.: Povestea a început în 1994. Când eram doar un copil, locuiam în Germania și jucam

fotbal cu prietenii. Un amic avea echipamente cu BVB care îmi plăceau foarte mult. Mi-a împrumutat un echipament de rezervă de mai multe ori. Tot în acea perioadă am început să mă uit la „Ran” – o emisiune cu rezumatele meciurilor din Bundesliga, unde îi puteam vedea pe jucătorii Borussia! Iar în acea perioadă, Dortmund juca foarte bine. A luat titlul în 1995. În 1996 m-am mutat în Spania, de unde era mai greu să urmăresc fotbalul german, dar îmi voi aminti mereu victoria noastră din finala Champions League din 1997, împotriva lui Juve. Tot atunci, Barcelona câștigase un alt trofeu european, deci BVB i-a întâlnit în Supercupa Europei. Trebuia să merg la meci, chiar dacă aveam doar 16 ani. Am mers cu un amic, am stat în spatele unor bătrâne care țineau cu Barcelona. La un moment dat am crezut că BVB marcase, m-am entuziasmat și mi-a căzut steagul. Bătrâna din față m-a bătut liniștită pe umăr și mi-a spus că n-a fost gol. Am pierdut meciul cu 2-0. Acela a fost primul meu meci al Borussia pe stadion.

D.L.: De ce crezi că aleg microbiștii norvegieni să țină cu Borussia?

N.V.: Avem mai puțin de 10 nemți în fan-club. În rest, suntem norvegieni. Majoritatea membrilor noștri s-au săturat de „English Money League”. Premier League e extrem de popular în Norvegia. Există fan-cluburi ale echipelor englezești cu mii de membri în Norvegia. Dar unii din ei își doresc să vadă fotbal adevărat și ajung să se uite la Bundesliga, apoi se îndrăgostesc de BVB. Alții au luat „microbul” BVB de la vecini.

D.L.: Cum a fost prima voastră deplasare la Dortmund? Cât de des mergeți acolo?

N.V.: Prima mea deplasare cu fan-clubul a fost nebună... BVB venea după un sezon foarte prost, jucam în Europa League împotriva lui Odds BK, era la 2 ore de mers cu mașina de Oslo. Am fost mulți fani norvegieni la acel meci. Am închiriat o mașină și am mers cu alți fani. BVB a primit o întreagă peluză la acel meci, a fost o super-atmosferă, cu efecte pirotehnice și multe cântece. După primele 2 minute, eram conduși. După 30 minute, scorul se mărise la 3-0 pentru Odds. Ne

uitam unii la alții și nu ne venea să credem. Dar până la final, Borussia a întors rezultatul și am câștigat cu 4-3.

Fan-clubul nostru încearcă să organizeze o deplasare pe an la Dortmund. Din cauza pandemiei, nu am reușit să mergem acolo în 2020 și 2021. Nu cred că vom face deplasarea nici în acest sezon, dar sperăm să compensăm cu o deplasare de amploare în 2022/23. Totuși, o parte din membrii noștri au început să se ducă din când în când pe cont propriu la meciuri, la Dortmund.

D.L.: Ce moment memorabil al fan-clubului ai evidenția?

N.V.: Meciul cu Odds BK de care povesteam mai devreme e unul din ele. Apoi ar mai fi ultimul meci de dinaintea pandemiei, din ianuarie 2020. Am luat cina la „mit Schmackes”, restaurant deținut de Kevin Grosskreutz, alături de Teddy de Beer și Petra Stücker din partea clubului. A fost foarte tare să auzim poveștile lor despre echipă. În acea seară am primit un tricou semnat de Haaland. A doua zi i-am bătut pe Union Berlin cu

5-0 și Haaland a înscris un hattrick! De când s-a transferat Haaland la Borussia, fan-clubul nostru s-a dublat, am ajuns de la 150 la 300 de membri. Din când în când le mai reamintim oamenilor că acesta e fan-clubul Borussiei, nu al lui Haaland.

D.L.: Aveți o relație de prietenie cu alte fan-cluburi?

N.V.: Nu chiar, dar ne bucurăm că există fan-cluburi nordice în Suedia, Danemarca și Finlanda. Eu am și un proiect personal... Am creat o hartă online cu toate fan-cluburile Borussiei Dortmund din lume. M-am gândit că le-ar putea fi utilă altor suporteri. Apoi am devenit moderator pe grupul de Facebook Borussia Dortmund Fans Worldwide (grup oficial al clubului), iar harta mea a crescut treptat. Acum aceasta conține lista fan-cluburilor, pub-urile în care vizionează meciu-

rile și alte detalii. Mai mult, această hartă a fost integrată recent în aplicația BVB Fans Int a clubului.

Mă bucur că mi-au scris suporteri din Canada, China, Brazilia pentru a mă întreba ce trebuie să facă pentru a-și înființa propriile fan-cluburi.

D.L.: Ce știi despre fotbalul românesc?

N.V.: Nu foarte multe, din păcate. Îmi amintesc că Gheorghe Popescu juca la Barcelona când eu locuiam acolo. Și știu de Marcel Răducanu – chiar dacă nu l-am prins jucând, am citit povești despre el. Îmi mai amintesc de meciurile de Champions League împotriva Stelei, din 1995/96 și 1996/97.

Stefan Reuter, eroul discret al Borussia Dortmund

de Andrei Zbîrnea

Fotbalul din care provine Stefan Reuter este unul care azi nu mai există: un jucător care să testeze cluburile dominante până la 26 de ani (Bayern și Juventus), iar apoi să aleagă pentru cei mai buni ani Borussia Dortmund, o echipă emergentă în fotbalul de elită de la mijlocul anilor '90.

Cazuri similare de jucători din aceeași decadă, care nu au mers pe o rețetă de business, ci s-au atașat profund de alte cluburi decât Giganții Europei sunt Aldair (Roma & Brazilia) sau Alan Shearer (Newcastle United & Anglia). Lista e mai lungă, însă mesajul e clar: dragostea față de culorile clubului.

Drumul Bayern - Juventus - Dortmund a mai fost parcurs și de un alt nume din galeria selectă a Borussia. Este vorba de Jürgen Kohler, stâncă din centrul apărării galben-negrilor între 1995 și 2002. Istoria fotbalului l-a reținut mai degrabă pe acesta din urmă decât pe Stefan Reuter, care are locul său în loggia jucătorilor de legendă ai BVB-ului. Publicația americană Bleacher Report l-a inclus șeptarul Borussia pe lista celor mai intimidanți 20 de fundași din istoria Bundesligii, alături de Jürgen Kohler (Dortmund), Matthias Sammer (Stuttgart, Dortmund) sau Franz Beckenbauer (Bayern și Hamburger SV).

POVEȘTEA LUI STEFAN REUTER

Stefan Reuter a intrat în fotbalul mare cu o promovare în prima ligă germană. A reușit această performanță cu FC Nürnberg în sezonul '84-'85, când abia împlinise 18 ani. Au urmat 3 ani de prim-eșalon cu Nürnberg, cu un '87-'88 încheiat pe locul 5. Transferul la Bayern a venit organic, urmând 2 titluri de campioană în 1989 și 1990. A urmat plecarea la Juventus, unde nu a evoluat decât 28 de meciuri.

În 1992, antrenorul Borussia Dortmund, Ottmar Hitzfeld, l-a convins pe Reuter să revină în Bundesliga.

Era clar un moment bun pentru echipele germane, ce primeau un boost semnificativ dinspre Națională.

Borussia a plătit pentru Reuter puțin peste 2 milioane de euro, echivalentul a 1,8 milioane de lire sterline. Fără a insista prea mult pe acest aspect, o să aduc în discuție 3 jucători care nu au demonstrat mare lucru în Westfalia și pentru care s-au plătit sume de 10-15 ori mai mari în anii din urmă. André Schürrle (30 de milioane de euro), Andriy Yarmolenko (25 de milioane de euro) și Maximilian Philipp (20 de milioane de euro). Nota bene, Reuter avea 26 de ani, câștigase Cupa Mondială cu Germania în 1990 și venea din cel mai tare campionat european în anii aceia, Seria A. Jucătorul de bandă, poreclit Turbo pentru viteza sa, evoluase în finala Cupei Mondiale din Italia în fața (poate) celui mai mare fotbalist din toate timpurile, Diego Armando Maradona.

LIGA CAMPIONILOR '97 ȘI BUNDESLIGA 2002

Primii ani la Dortmund (1992-1997) au însemnat finala Cupei UEFA pierdută cu Juventus, cupă și campionat în 1995 și 1996. Șeptarul Borussia a devenit o piesă esențială în echipa lui Ottmar Hitzfeld, iar BVB se afla în cel mai bun moment din istoria sa.

Turbo Reuter a fost om de bază pe flancul drept și la Euro 1996, unde Germania a câștigat din nou, după o luptă spectaculoasă cu Republica Cehă. Astfel, Die Mannschaft își reconfirma statutul de principală forță continentală în fața Angliei, Italiei sau Olandei.

Despre momentul în care foarte mulți fani români de fotbal au descoperit pasiunea pentru Dortmund s-a scris foarte mult. De aceea nu voi insista pe această temă. Stefan Reuter a fost titular la cea mai mare reușită a Dortmundului, finala de Liga

Campionilor, câștigată în fața lui Juventus cu 3-1. Sigur, istoria îi va reține pe marcatorii din acel meci, Lars Ricken și Karl-Heinz Riedle. Cel de-al doilea, coincidență sau nu, a trecut și el pe la un DUO de echipe mari din Germania și Italia (Bremen și Lazio), înainte de a semna cu Borussia Dortmund în 1993.

Liga Campionilor din 1997 a fost urmată de o perioadă dificilă pentru Dortmund, care a părut că se încheie cu titlul din 2002 și cu Finala Cupei UEFA. Eroul discret al Borussiei a fost atent la toate aceste aspecte și a continuat să fie prezent la fiecare nouă provocare de pe Westfalenstadion până în 2004, la retragere.

Într-un interviu din 2012, Reuter remarcă schimbarea ce s-a produs în filosofia de la Dortmund în Era Klopp. Fostul fundaș dreapta spunea că echilibrul dintre presiune și distracție este unul ideal în curtea galben-negrilor. Așa o fi și în 2021?

CIFRE ESENȚIALE DIN CARIERA LUI STEFAN REUTER

Meciuri și goluri la Borussia Dortmund:

307 MECIURI/11 GOLURI;

Perioada petrecută pe Westfalenstadion:

1992 - 2004;

Titluri majore cu Borussia Dortmund:

Liga Campionilor 1997

Cupa Intercontinentală 1997

2 x Finala Cupei UEFA - 1992, 2002

3 x Bundesliga - 1995, 1996, 2002

2 x Cupa Germaniei - 1995, 1996

Meciuri și goluri la Echipa Națională a Germaniei:

69 MECIURI/2 GOLURI

Titluri majore cu Naționala Germaniei:

Cupa Mondială 1990

Euro 1996

Finala Euro 1992

BORUSSIA ÎNTRE MIT ȘI REALITATE

de Vlad Pîrvu

Ceea ce veți citi mai jos nu este o încercare de a vă convinge de nimic. La urma urmei, fiecare e liber să se raporteze la clubul pe care îl iubește așa cum crede. Dar am considerat că este necesar să limpezim puțin contextul în care are loc această dispută care se rezumă, pe scurt, la „club mic cu ambiții mari vs. club mare cu ambiții mici”.

CLUB MIC CU AMBIȚII MARI. ESTE BVB UN CLUB MIC, PROVINCIAL, FĂRĂ CULTURA SUCCESULUI?

Nu de puține ori am auzit placa asta: „Cluburile mari din Germania sunt Bayern, Hamburg și Mönchengladbach; Dortmund s-a ridicat relativ recent”. Înainte să ne scandalizăm sau să dăm din cap aprobator, vă invit să ne uităm pe niște cifre. Voi scoate Bayern din ecuație, motivele fiind evidente.

În acest moment, Borussia este al doilea club al Germaniei din punct de vedere al palmaresului: clasament istoric Bundesliga, număr de trofee interne, număr de trofee externe, număr de finale europene, număr de campionate. Cu o excepție: Bremen a câștigat de șase ori Pokalul, Dortmund de cinci ori.

În cei 112 ani de istorie, Borussia a cunoscut trei mari perioade de succes: **A) 11 sezoane între 1955 și 1966** (3 campionate, o cupă și Cupa

Cupelor, plus o altă finală de cupă, un sfert de finală și o semifinală de Cupa Campionilor Europeni), **B) 14 sezoane între 1988 și 2002** (3 titluri, o cupă, 3 supercupe, Champions League și Cupa Intercontinentală, două finale de Cupa UEFA, finala Supercupei Europei și alte două semifinale europene, UEFA și UCL) și **C) 11 sezoane între 2010 și 2021** - perioadă care continuă și astăzi - (2 titluri, 3 cupe, 3 supercupe și a mai jucat finala UCL și alte trei finale de cupă).

Începând cu anii '50, Borussia a câștigat tot timpul câte ceva, sau, în orice caz, a avut prezențe consistente în competițiile interne și internaționale. Excepția o reprezintă anii '70 și prima jumătate a anilor '80, perioadă în care BVB a vizitat inclusiv divizia secundă. Avem, așadar, 36 de sezoane cu trofee și evoluții bune și foarte bune pe plan intern și/sau extern. Hamburg are 12 sezoane, între 1975 și 1987 (3 titluri, 2 cupe, Cupa Campionilor, Cupa Cupelor, plus alte două finale europene de Cupa Campionilor și Cupa UEFA). Mönchengladbach a fost echipă de top 11 sezoane, între 1969 și 1980 (5 campionate, o cupă, de două ori Cupa UEFA plus alte două finale, o finală de Cupa Campionilor). Werder Bremen numără 22 de sezoane, între 1987 și 2009 (3 titluri, 4 cupe, 2 supercupe, Cupa Cupelor și finala Cupei UEFA). Schalke? A fost pe val în anii '40 și înainte. A mai avut o perioadă relativ bună între 1996 și 2012, adică 16 sezoane (3 cupe, 1 cupa ligii, 1 supercupă, Cupa UEFA și

de două ori Cupa Intertoto). Leverkusen, din 1904 și până astăzi, a strâns un Pokal și o Cupa UEFA (de consemnat că Rapid Viena are mai multe trofee interne în Germania decât Bayer). Să continuăm. În Bundesliga, din 55 de sezoane în care a participat, Borussia a terminat de 28 de ori în top 5 și de doar 12 ori mai jos de locul 10. A dat golgheterul campionatului de cinci ori și a dat un Balon de Aur, singurul venit din altă parte decât de la Bayern. În Europa, cinci finale majore, cu două trofee. Plus alte două contextuale, Cupa Intercontinentală (câștigată) și Supercupa Europei (pierdută). Alte 3 semifinale și 7 sferturi ale competițiilor de top europene. În ultimii 60 de ani, Borussia a fost în 15 rânduri în sferturile de finală ale unei mari competiții europene (UCL/UEL), adică o dată la 4 ani, dacă vreți să facem o medie fără sens. În cei 112 ani de existență, BVB a terminat de 72 de ori în top 5 al campionatului în care a activat.

Dintre cele 56 de sezoane de Bundesliga de până în 2019 (nu am inclus pandemia în ecuație), Borussia Dortmund a dat cea mai mare medie de spectatori în 26 dintre acestea. Comparând, Bayern a avut-o de 12 ori, Schalke de 5 ori și HSV de 2 ori. Membri cotizanți? 155k. Sub Bayern (290k) și puțin sub Schalke (160k), în rest mult peste celelalte. Abonați? 55k (2018-2019). Peste toate celelalte (Schalke 43k, Bayern 38k, Frankfurt 30k). Valoarea clubului în bani? 1,2 miliarde de euro. Locul 14 în Europa.

CLUB MARE CU AMBIȚII MICI. CÂT DE MULT TREBUIE SĂ CÂȘTIGĂM?

Acum veți spune: „Suntem un club mare. De ce ne complacem în acest etern loc 2 și adoptăm mentalitatea asta de loseri de serviciu?”. Stați puțin. Să ne întoarcem la context.

Etern loc 2, spuneți. Știți de câte ori a terminat Borussia pe locul 2 în campionat între 1950 și 2010? De trei ori. Știți de câte ori a terminat pe locul 2 după 2010? De cinci ori. Mai mult decât atât, Bayern nu a câștigat niciodată mai mult de 3 titluri consecutive până în 2010. Acum are deja 9, iar numărul lor poate crește. Realitatea este una singură: pe plan intern, Bayern traversează în acest moment cea mai bună perioadă din istoria

clubului. Orice tentativă de a ne compara devine ridicolă, iar de acest păcat mă simt vinovat și eu în repetate rânduri. Adevărul e că suntem the best of the rest și trebuie ca orice discuție pe care o purtăm să se raporteze la asta. Mai departe. Borussia nu i-a plăcut niciodată statutul de favorită. Lumea a perceput-o tot timpul drept outsider, o echipă muncitoare, simpatică, cu fani mulți, dar cam atât. Nu a făcut niciodată parte dintre „granzi”, dar s-a tot așezat la masa lor ori de câte ori a prins ocazia, începând cu anii '50 și până acum.

BVB a câștigat titlul în anul 1963 (al treilea din istoria clubului) jucând finala cu Köln, campioana în exercițiu și marea favorită în acel meci. A câștigat cu 3-1. Victoria din Cupa Cupelor 1966 a însemnat și o mare surpriză în finala câștigată în prelungiri (2-1) împotriva lui FC Liverpool, campioana Angliei la acea vreme. Cupa din 1989 (4-1 cu Werder Bremen) a fost câștigată împotriva campioanei din sezonul precedent, an în care Borussia a terminat pe 13 în Bundesliga. Titlurile din 1995 și 1996 au venit și ele neașteptat. La fel în 2001, când Bayern venea după 3 campionate câștigate consecutiv (și vă asigur că nu voia să se oprească acolo), iar Borussia nu făcea deloc casă bună cu constanța (în sezoanele precedente terminase pe locurile 10, 4, 11 și 3). Trofeul Champions League din 1997? Glumiți. Juventus desfăcea șampania încă din semifinale. Nebunia lui Klopp a venit și ea de nicăieri și știm cu toții ce a însemnat pentru vitrina clubului.

Este și acesta un mod de a fi. Borussia Dortmund și-a construit identitatea de „club mic, regional” și mentalitatea asta „păguboasă” în urma unor succese mari pe care le-a obținut în acest fel. Sigur că Borussia este al doilea cel mai mare club al Germaniei și unul dintre cele mai importante ale Europei. Evident că toți vrem să câștigăm meci de meci și să ne luptăm an de an pentru trofee, dar pentru ca acest lucru să fie posibil poate că trebuie să o facem în felul nostru. Mai mult ca sigur că și acesta este un motiv pentru care, în ultimii 7-8 ani, Borussia pare mai degrabă inconfortabilă cu postura de „favorită” și cu aura de club mare care îi apasă pe umeri. Unele lucruri nu se pot schimba peste noapte. La urma urmei, pe ce suntem noi supărați, mai

exact? Ne deranjează faptul că nu reușim să depășim colosul Bayern în cea mai bună perioadă din istoria lui? Sau că nu reușim să fim ceea ce nu am fost niciodată?

DACĂ BAYERN NU AR FI EXISTAT...

...lumea ar fi fost un loc mai bun.

DUMNEZEUL KLOPP

Jürgen Klopp este cel mai iubit personaj al Borussia Dortmund din ultimii 20 de ani. Și-a făcut intrarea în inimile noastre și în vitrina clubului prin rezultate, prin felul lui de a fi și prin fotbalul de o frumusețe miraculoasă pe care l-a jucat „grădinița” între 2010 și 2014. Dar, din cauza nostalgiei și a intensității cu care am trăit vremurile respective, tindem să le supralicităm.

Jürgen Klopp a repus clubul pe un drum pe care a mai fost. Foarte probabil că fără el nu am fi ajuns atât de repede în punctul în care suntem astăzi. Îi suntem recunoscători pentru asta, dar nicidecum pentru ceea ce suntem și am fost dintotdeauna. E o linie fină care trebuie trasă. Pentru că, așa cum istoria ne-a învățat, Borussia a găsit întotdeauna calea spre vremuri mai bune. De data aceasta, Kloppo a fost cel care ne-a deschis poarta și ne-a arătat drumul, așa cum în trecut au fost alții. Nimic nu a început și nu se termină cu Klopp.

Nu sunt ipocrit. Undeva prin 2015, mai în glumă mai în serios, am propus să îl punem pe Kloppo pe logo-ul fan clubului. Din fericire, nu s-a întâmplat asta. Kloppo a fost mare și va rămâne mare pentru totdeauna, dar nu aș vrea să cădem în capcana de a-l face mai mare decât clubul. Mai devreme sau mai târziu, lucrurile bune se întâmplă. Asta dacă nu ești Schalke.

WATZKE, ZORC ȘI OBSESIA „NEXT LEVEL”

Suntem supărați pe conducere. În opinia noastră, se comportă stângaci și nu oferă cadrul potrivit pentru marea performanță sportivă. Repetăm întruna „next level” și facem crize de nervi în așteptarea declicului care nu mai vine. Dar ce înseamnă „next level”, de fapt? La ce ne raportăm când spunem asta?

Așa cum astăzi arătăm cu degetul spre conducere când lucrurile nu merg bine, la fel trebuie să procedăm și când ne referim la vremurile bune. Există tendința de a îi numi norocoși pe Hans-Joachim Watzke și pe Michael Zorc pentru că au apelat la Klopp în acea perioadă. „Au pus mâna pe găina cu ouă de aur”. Așa să fie? Totuși, a fost o decizie care le-a aparținut în totalitate, iar W&Z nu par genul de oameni impulsivi sau pariori. Că ne place să credem sau nu, probabil că fără cei doi Borussia nu ar fi fost astăzi aici. Așa cum aceeași soartă am fi avut-o și fără Klopp. Nu voi aprofunda vechea plăcă cu evitarea falimentului, pentru că acesta este un lucru cunoscut deja. În mare măsură, îi datorăm lui Hans-Joachim Watzke existența. În schimb, mă aplec asupra perioadei post Kloppo.

Începând din 2010 și până acum, traversăm cea mai bună perioadă din istoria clubului în competițiile interne. Niciodată nu ne-a fost mai bine în campionat și în Cupă decât acum, dacă ne uităm la rezultatele echipei. Reversul medaliei constă în faptul că acum traversăm totodată și cea mai săracă perioadă în performanțe (trofee) la nivel european. Dar cum aici vorbim de „next level”, nu de „one-night wonders”, permiteți-mi să plusez: în acest moment, Borussia traversează cea mai bună perioadă din istoria participărilor în cupele europene din punct de vedere al constanței în rezultate. Avem 11 participări consecutive și continuăm numărătoarea.

Prin urmare, ce vrem, mai exact? Să fim Bayern? Nu se poate. Să îi detronăm „măcar” pentru un sezon? Complicat. Depinde în mai mare măsură de Bayern decât de noi ca acest lucru să se întâmple. În fine, cert este că, dacă scoatem puțin capul la aer curat și renunțăm la a ne mai plânge de lucrurile imediate, observăm că, pe nesimțite, clubul a trecut deja la „next level”.

ÎN LOC DE CONCLUZIE

Urmează o perioadă cu turbulențe pentru Dortmund și fotbalul german. Regula 50+1 abia se

mai ține să nu cadă, Watzke și Zorc ne vor spune la revedere în viitorul apropiat, iar ideea unei superligi la nivel european cu siguranță că nu a fost abandonată în totalitate. Se pot produce schimbări spectaculoase în orice direcție, care ne vor arunca în imprevizibil. Dar acest club ne-a învățat că, indiferent de vremurile pe care le traversează și oricât de crudă i-ar fi soarta la un moment dat, lucrurile bune vor veni. Așa că de ce am renunța să mai credem acest lucru tocmai acum, când traversăm cea mai bună perioadă din istorie pe plan intern și cea mai constantă la nivel european? Să ne bucurăm de fotbal.

Drumul fotbalului feminin trece și prin Dortmund

de Nicoleta Coșoreanu

Pe 12 septembrie 2021, fotbalistele de la Borussia Dortmund au câștigat primul meci din istoria echipei lor, 8-0 cu Brambauer. Echipa a fost creată vara asta, iar în acest prim sezon pornește din liga regională și are ca obiectiv promovarea la finalul stagiunii. Am vorbit despre obiective și semnificația acestui pas făcut de BVB în fotbalul feminin cu Annika Herbig, atacant al echipei.

Nicoleta Coșoreanu: Annika, povestea într-un interviu mai vechi că ai mers prima oară pe Westfalenstadion în 2002. Ce-ți mai amintești de la acel meci și ce impresie ți-a lăsat stadionul?

Annika Herbig: Îmi amintesc că eram extrem de încântată. Sunt fanul echipei dintotdeauna și abia așteptam să trăiesc un meci în cel mai frumos stadion din lume. A fost un meci cu Arminia Bielefeld, terminat 0-0, am fost tristă că nu s-a marcat. În orice caz, din acel moment a fost clar pentru mine că nu voi mai putea ține cu altă echipă.

N.C.: Care a fost cel mai memorabil meci pe care l-ai urmărit din tribune? De ce?

A.H.: Cred că a fost meciul împotriva lui Bayern, din sezonul 2018/19. A fost un meci pe care și în cele din urmă am câștigat cu 3-2. Atmosfera în stadion a fost incredibilă, Zidul Galben a fost mai gălăgios decât avusesem ocazia să-l aud până

atunci și, în cele din urmă, cred că și fanii au avut un rol în obținerea acelei victorii.

N.C.: Înainte să joci pentru club, ai avut un job de birou la BVB. Cum ai început să lucrezi pentru club?

A.H.: Am avut un internship la o agenție de turism, apoi am aplicat la agenția de turism a clubului. Dar din păcate nu aveau posturi disponibile, așa că m-am angajat în altă parte. După o

jumătate de an am primit un mail de la actualul meu manager, care mă întreba dacă sunt încă interesată de job. Bineînțeles, nu a fost nevoie să mă gândesc de două ori.

N.C.: Când ai aflat că BVB va avea o echipă de fotbal feminin și cum ai ajuns să fii parte a ei?

A.H.: Am fost parte a grupului de proiect care a

lucrat la tema asta, a echipei de fotbal feminin a Borussia. Așa am aflat de procesul de aplicații. Câțiva colegi care au fost parte a echipei de proiect știau că joc fotbal și m-au încurajat să aplic. După cum vezi, a ieșit bine.

N.C.: Care a fost reacția ta când ai aflat că vei purta tricoul Borussia pe teren? Pe cine ai anunțat prima dată?

A.H.: Când am fost sunată să mă anunțe că voi fi parte a echipei, am fost incredibil de fericită, nu-mi venea să cred. Eram acasă cu prietenul meu, așa că el a fost primul care a aflat. Apoi mi-am sunat părinții să le dau vestea cea mare.

N.C.: De ce crezi că e important ca un club mare, precum BVB, să aibă o echipă de fotbal feminin?

A.H.: În trecutul meu, am văzut din păcate deseori că fotbalul feminin nu este sprijinit și promovat ca cel masculin. Asta mi s-a părut mereu nedrept. Faptul că BVB are acum o echipă de fotbal feminin este în opinia mea un semn important de egalitate și cu siguranță va contribui la dezvoltarea fotbalului feminin în Dortmund, pentru că și fetele își pot urma visul de a juca pentru clubul preferat.

N.C.: Am văzut o mulțime de fani în tribune la meciurile voastre pe Rote Erde. Care e relația echipei voastre cu suporterii și ce v-au transmis după primele meciuri?

A.H.: Avem o relație foarte bună cu fanii. Toate suntem încântate că atât de mulți suporterii vin la meciuri și că sunt interesați nu doar de BVB, ci de noi, în mod specific. Vorbim deseori despre asta la vestiare și suntem foarte recu-

noscătoare pentru sprijin. Am primit o mulțime de mesaje și comentarii pe social media, cu felicitări și complimente. Sunt foarte recunoscătoare pentru asta.

N.C.: Care e atmosfera la echipă? Ce-ți place cel mai mult la colectivul vostru?

A.H.: Atmosfera e foarte bună. Ne distrăm foarte mult, și în teren, și în afara lui. Ce-mi place cel mai mult e diversitatea din lot, nu doar în ce privește vârsta, dar și când vine vorba de personalitatea jucătoarelor. Suntem diferite, dar în același timp ne înțelegem foarte bine pentru că ne unește pasiunea pentru fotbal și pentru BVB.

N.C.: Ați început sezonul perfect, cu multe victorii, unele dintre ele la scor. Ar trebui să ne pregătim deja de sărbătoarea în Borsigplatz la finalul sezonului?

A.H.: Mai e încă mult până la finalul sezonului. Sunt convinsă că putem deveni campioane și ne antrenăm din greu pentru asta. Dar în cele din urmă, luăm meciurile unul câte unul și vrem să avem cea mai bună evoluție în fiecare weekend. Dacă ne atingem obiectivul la final, cu siguranță vom sărbători.

LIVING NEXT DOOR TO FRANCIS

de Christian Clemens

Era o duminică de toamnă blândă a anului 2001. Plecasem dis-de-dimineață spre Dortmund în căutarea unei locuințe. Umblam cu harta orașului în mână, să descopăr adresele din anunțurile decupate din ziare. Am ajuns la una dintre locații cu câteva minute înainte de întâlnirea cu agentul imobiliar; un bloc aproape de Tribunalul din Dortmund, unde fusesem repartizat pentru stagia-tură. La parter erau un restaurant mexican și un cabinet stomatologic al unui medic cu nume olandez.

Am aruncat o privire și asupra numelor de pe butoanele de sonerie de la intrare. Mi-a atras atenția Kleinsteiber. Nume german, dar foarte rar. Era numele portarului echipei a doua a Borussia. Nu i-am dat importanță, până când am văzut un altul cunoscut. Bugri. Atunci s-au aprins becuțele din mintea mea; *Nu cumva aici locuiau mai mulți fotbaliști ai Borussia, fie ei și juniori?* Apoi am primit confirmarea de la agentul imobiliar. Acolo stăteau Matthias Kleinsteiber și Francis Bugri. Vizionarea a durat 10 minute, a doua zi am semnat contractul și în weekend-ul următor m-am mutat.

Pe Kleinsteiber îl vedeam foarte rar. Tocmai se transferase la Rot Weiß Oberhausen și făcea naveta. În schimb, pe Francis îl întâlneam de mai multe ori pe săptămână. Eram vecini de palier, chiar ușă-n ușă, zid în zid. Ne salutăm politicos și atât. Era din 1995 la Borussia și în anii de juniorat impresionase pe toată lumea. În 1997 participase cu naționala U17 la Campionatul Mondial din Egipt. Coechipier cu Roman Weidenfeller și Sebastian Kehl, Francis a condus naționala până în semifinale și a fost singurul fotbalist german din All Star Team-ul turneului. Era un număr 10 veritabil și mulți îl considerau deja urmașul lui Andy Möller.

La echipa mare a Borussia a debutat în primăvara lui 2000, la 20 de ani. Și ce debut fulminant! BVB juca în deplasare la Frankfurt. A durat doar

cinci minute și Francis i-a dat pasă de gol lui Heiko Herrlich! Scorul final a fost 1-1. A urmat o lună de vis pentru Francis, una de coșmar pentru Borussia. La patru zile după debut, Bugri disputa al doilea meci pentru BVB, la Istanbul, împotriva lui Galatasaray. Era returul din optimile de finală ale Cupei UEFA. După ce echipa lui Hagi și a lui Gică Popescu câștigase cu 2-0 în tur, BVB a remizat, 0-0, și a ratat calificarea.

Au urmat două înfrângeri rușinoase în Bundesliga, 0-1 cu Hansa Rostock în deplasare și 1-3 acasă cu lanterna roșie, Arminia Bielefeld. Avea să fie prima și ultima apariție a lui Francis Bugri într-un meci de Bundesliga pe Westfalenstadion. Ca posesor al unui abonament în Südtribüne, am asistat la acea umilință și, pentru prima oară de când țineam cu Borussia, îmi era frică de retrogradare. Era al nouălea meci consecutiv fără

victorie. Au urmat încă patru înfrângeri consecutive, până când antrenorul Bernd Krauss a fost demis. Borussia nu a retrogradat. Am fost salvați de Matthias Sammer și Udo Lattek.

În sezonul următor, 2000/2001, Sammer a preluat echipa, iar Bugri a dispărut din lumina reflectoarelor, iar sezonul 2001/2002 a început cum se terminase precedentul. Se antrena zilnic cu echipa mare, visa săptămânal să prindă lotul pentru Bundesliga, iar în weekend juca pentru echipa a doua. Abia în etapa a 10-a a fost trecut pe foaia de joc. Eram în Zidul Galben când Nobby Dickel a citit titularii și rezervele. Peste 60.000 de oameni i-au scandat numele și m-am bucurat sincer pentru el. Lumea nu-l uitase. În săptămâna care a urmat ne-am întâlnit în parcare. Am prins curaj și i-am spus că am fost la meci și că m-am bucurat că prinsese lotul. Mi-a mulțumit politicos. Era timid. Mai timid decât mine. L-am întins mâna și m-am prezentat. „Tu nu ai nevoie să te prezinți, știu cine ești. Data viitoare sper să fii titular”, i-am zis. A zâmbit și mi-a mulțumit din nou.

Peste câteva zile, Borussia juca în grupele Champions League, acasă, cu Dinamo Kiev. Aveam nevoie de victorie pentru a mai spera la optimi. Vecinul meu a intrat pe teren în minutul 84. Am câștigat 1-0 și Francis a savurat pentru prima și ultima oară o victorie în fața Zidului Galben. „O amintire care probabil îți trece prin fața ochilor înainte să mori”, mi-a mărturisit câteva luni mai târziu.

Acel meci a însemnat și un moment de cotitură în relația noastră. Pentru prima oară vedeam un meci al Borussiei din lojă, la invitația lui Lars, un coleg de la Tribunal. „Îl știi pe băiatul cu 28?”, l-am întrebat. „De două luni este vecinul meu!” Lars a început să râdă. „What’s so funny, omule?”, l-am întrebat. A continuat să râdă. „Păi voi, românii, vă găsiți peste tot”. Am rămas cu gura căscată. „Ești sigur?”, am întrebat de două ori. „Absolut! Mama lui este româncă, tatăl originar din Ghana” mi-a răspuns Lars. La următoarea întâlnire l-am abordat pe Francis direct în română. „Salut, Francis! Felicitări pentru debutul în Champions League!” S-a uitat la mine și a încremenit. După câteva secunde mi-a replicat „Mulțumesc! Cum se face că vorbești românește?”. l-am spus că m-am născut în România, unde am petrecut primii 13 ani din viață. A zâmbit: „Super! Voi avea cu cine să vorbesc românește”. Vorbea corect gramatical, cu accent german.

După câteva zile mi-a bătut la ușă și m-a invitat la ziua lui de naștere. Așa le-am cunoscut pe mama lui și pe una dintre surori. Mama, Eleonora Bugri, fugise din România în Germania cu câțiva ani înainte să se nască Francis. Era de profesie arhitect și se căsătorise în Germania cu un medic originar din Ghana. Mi-au povestit cum au fost abordați de Marcel Răducanu. La vremea aceea, în 1995, Francis avea 15 ani și locuia împreună cu familia la Kassel. Mama lui s-a lăsat cu greu convinsă să-l lase să plece de acasă, însă insistențele și asigurările lui Marcel au determinat-o să accepte. Nu dorea să stea în calea unei șanse unice pentru fiul ei. Răducanu s-a ținut de cuvânt și s-a ocupat intens de Francis. L-a luat la școala lui de fotbal și, la scurt timp, l-a propulsat la echipa de juniori a Borussiei. Era fascinat de talentul lui Francis și convins de potențialul imens pe care îl avea.

A fost o seară în care, pentru câteva ore, ne-am simțit ca în România. Am mâncat sarmale aduse de doamna Eleonora, mămăligă cu brânză și smântână și un chec delicios la desert. Am discutat despre România, fotbal, viitor, viață. Francis era fericit, entuziasmat că în ultimele săptămâni prinsese din nou rădăcini la echipa mare. Atât el cât și familia lui sperau într-un viitor strălucit, iar eu eram în asentimentul lor.

La doar câteva zile după ziua lui de naștere, Francis juca ultimele secunde din carieră la echipa mare a Borussia. A intrat în minutul 90 al partidei din deplasare cu TSV 1860 München. La trecerea timpului. La finalul sezonului, BVB câștiga titlul și Francis, cu cele 36 de secunde jucate, se putea lăuda cu titlul de campion al Germaniei. Așa l-am și salutat, „Felicitări, campionule!”, iar el, rezervat, mi-a replicat: „Mulțumesc! Să știi că nu mă simt campion. Este aproape ridicol să fiu aclamat campion. Eu nu am jucat”. L-am înțeles frustrarea, dar mai ales modestia. Totuși, a fost acolo, alături de toți care au contribuit la câștigarea trofeului. Aclamat de sute de mii de suporteri pe străzile din Dortmund și în Borsigplatz! În sezonul următor a jucat numai la echipa a doua. În aceea perioadă ne-am apropiat mai mult. În timpul săptămânii ne uitam împreună la

meciurile din Champions League. Îi placea fotbalul spaniol, în special Barcelona. Ochii îi străluceau când vorbea despre Xavi, Ronaldinho sau Iker Casillas. Avea ceva în comun cu cei trei: jucase la Mondialul U17 ani împotriva tuturor. În semifinale împotriva lui Ronaldinho și în finala mică împotriva Spaniei cu Xavi și Casillas în teren. Atunci visa să fie la fel de bun ca ei. Doar fusese ales împreună cu ei în echipa ideală a competiției.

Nu a fost însă să fie. Francis Bugri a rămas la Borussia până în 2004, când a plecat în nordul Germaniei la VfB Lübeck. Drumurile noastre s-au despărțit și nu am păstrat legătura. În următorii 8 ani a jucat la opt echipe diferite. Mereu în mișcare și nicăieri acasă. În 2012 s-a întors la Dortmund. Nu la BVB 09, ci la ASC 09. În 2014, la meciul de retragere, au venit foști coechipieri precum Patrick Owomoyela sau Roman Weidenfeller. Pentru Francis, visul de a purta tricoul Borussia nu s-a terminat. Este membru al echipei de tradiție, unde joacă alături de fostele glorii ale clubului.

La 20 de ani de când ne-am întâlnit, suntem din nou vecini. Nu în aceeași clădire, nici măcar pe aceeași stradă, dar în același oraș. Nu la Dortmund, ci la Düsseldorf. Cine știe, poate într-o zi ne vom revedea și vom cânta împreună: I've been living next door to Francis... Francis, who the fuck is Francis?!

SUPERPACHETUL „DORTMUND”

Borussia Dortmund pornește în fiecare sfârșit de vară cu același obiectiv: modificarea status quo-ului fotbalului german.

18+

Licența ONJN: L1160659/W000328
Licența ONJN: R03229L001332
Decizia nr. 484/25.03.2021

Dan DUCA

Un proces pe care Dortmund îl încearcă de mai multe sezoane și dacă nu Dortmund, atunci cine? Este ultima „pământeană” care a ridicat deasupra capului Meisterschale, în 2012.

Dortmund este singura echipă văzută de bookmakerii Superbet concurență cu Bayern pentru titlul de campioană. Dortmund are cota 8.00 să câștige Bundesliga. Următoarea echipă? Leipzig, Cota 100!

Nu doar că are o dinamică sănătoasă, formată dintr-un mix perfect de experiență, tinere talente și geniu tactic al lui Marco Rose. Îl are și pe Haaland, mașina de goluri cu suflet

8

este cota pe care o are Dortmund să câștige Bundesliga.

Singura echipă văzută cu șanse să îi pună probleme lui Bayern. Următoarea echipă? Leipzig, Cota 100!

de viking, care a pus în alertă toate apărările din Germania.

Trăiește SuperEmoția meciurilor echipei favorite

Știm cu toții cât de greu este să gândești rațional când vine vorba de meciurile favoriților. Superbet vine,

meci de meci, cu o selecție de SuperPariuri.

Adversara din weekend are o defensivă „șubredă”, iar favoriții sunt în formă? Unul dintre SuperPariuri poate fi că Dortmund va câștiga, vor fi 4+ goluri, 8+ cornere și 2+ cartonașe în meci. Sau adversarii au un atacant în formă? Este disponibilă selecția că atacanții ambelor echipe marchează. Acest gen de selecții, dar și multe altele sunt disponibile în secțiunea SuperPariuri de pe Superbet.

LIVE STREAM BUNDESLIGA

SUPERCOTE

SUPERPARIURI

CASH OUT

SUPEREXTRA

SUPERAVANTAJ

SUPERLIVE

SUPERSPECIALE

SUPERAVANCRONICI

Revenirea fotbalului

de Marcel Răducanu

Cu toții am avut de-a face cu o perioadă dificilă, de la startul pandemiei. Timp de jumătate de an, fotbalul s-a jucat fără spectatori, apoi numărul lor a fost limitat. Trebuie să avem înțelegere și pentru fotbaliști; pentru un jucător de-al Borussia e diferit să joace în fața a 80.000 de fani, față de un stadion gol. Pentru fiecare din ei vorbim de o situație delicată, dar cu toții ar trebui să ne putem bucura că avem parte de fotbal, chiar și în aceste condiții. Altfel, lucrurile ar fi arătat mult mai rău pentru toate cluburile germane, iar Borussia nu ar fi fost o excepție.

În fiecare an BVB se luptă pentru trofee, inclusiv pentru campionat. Lucrurile nu stau diferit nici de această dată, chiar dacă avem în față un adversar foarte greu de depășit. Totuși, e de apreciat

că această echipă a evoluat bine până acum. Jucătorii au înțeles filosofia de joc a lui Marco Rose, care preferă un fotbal similar celui pe care l-a implementat la Gladbach, unul deschis și ofensiv.

Suporterii se pot bucura din nou de un fotbal de calitate, fie că o fac de pe stadion, în Dortmund, sau de acasă, în România. Sunt mândru că există acest fan-club al Borussia Dortmund, pentru mine e ceva cu totul deosebit. Sunt mândru de voi și sper să ne revedem cât mai curând la o bere în Dortmund. Vă aștept ca și în dățile trecute, la terasa de lângă școala mea de fotbal, odată ce deplasările voastre de grup vor fi din nou posibile.

Vă urez tuturor multă sănătate și să ne revedem cu bine la Dortmund în 2022!

CITEȘTE REVISTA ÎN FORMAT PDF

